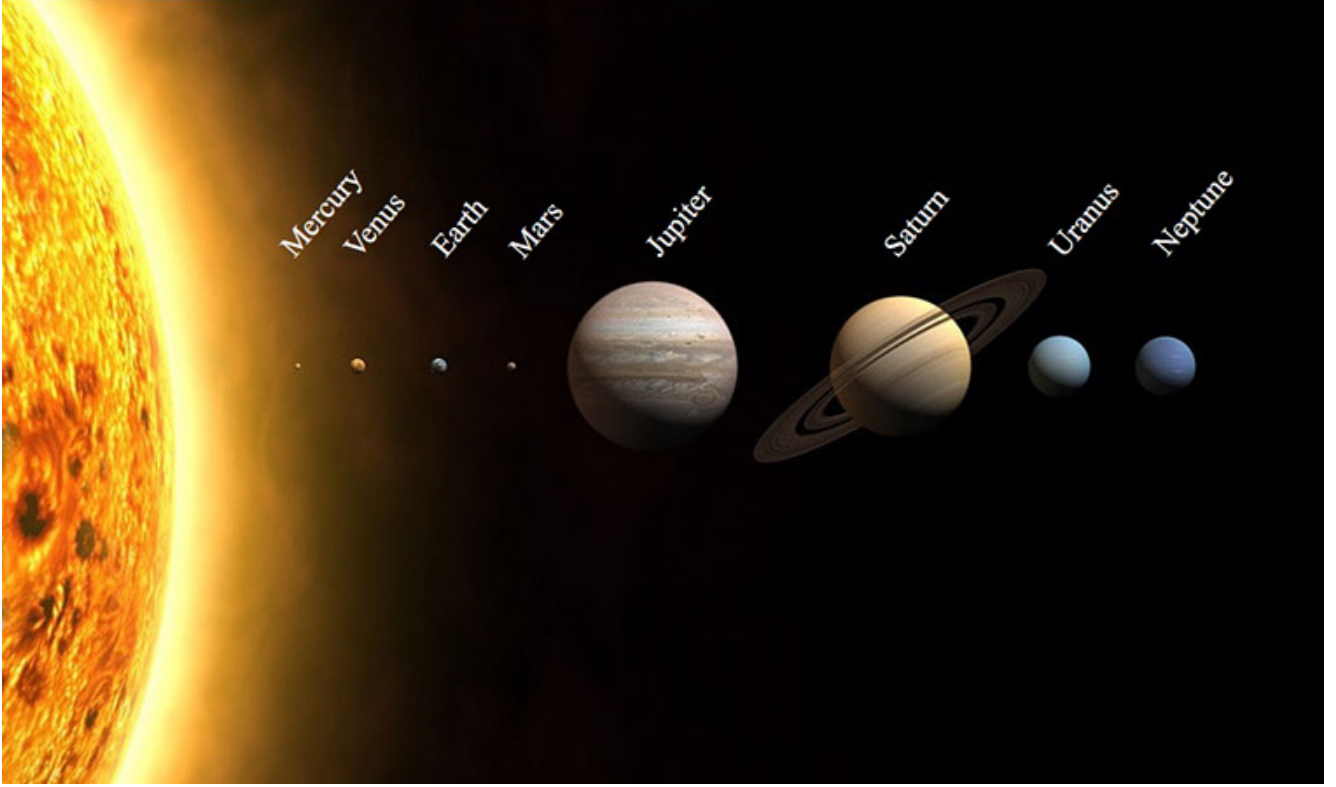

Mutluluğun Sırrı Haddini Bilmekte Saklı!

İnsanlar, hayatlarının her aşamasında yazılı ve sözlü sözleşmeler içinde bulunur ve faaliyetlerini bu sözleşmelerin çizdiği sınırlar kapsamında sürdürürler. Hukuk, ahlak, aile, iş, inanç, ticaret, eğitim ve kültürel faaliyetlerin tamamı bu sözleşmelerin birleşim ve kesişim kümeleridir. Sınırlarımızı ve imkanlarımızı bu karmaşık ilişkiler ağı belirler. Haddimizi bilmek, bu kompleks yapı içinde benliğimizin farkında olmak ve muhafaza edebilmek demektir.

Haddini bilmekle ilgili çok şeyler söylenebilir! Ancak sözlerin en güzeli olan Kur'an-ı Kerim'le başlamak en doğru yol olsa gerek.

Haddini bilmenin; kibirden arınmayı, kulluğun ve kulluğa ilişkin acizliğin farkında olmayı, samimi ve sahici davranmayı gerektirdiğini *"Rabbimize alçak gönüllüce ve için için dua edin. Çünkü O, haddi aşanları sevmez."* A'raf/55 ayetinden anlıyoruz. İsyan ve itiraz etmek, gösteriş ve kibirle kabarmak, had ve hudut bırakmadığı gibi, rahmet ve nimetin yerine gazap ve afetleri çağırmaya neden oluyor.

Haddini bilmek, nasip olanla iktifa edebilmeyi, yani kanaat etmeyi de gerektirir. Kraldan daha fazla kralcı davranarak, verilen nimetleri kullanma hakkının kaldırılması da tevazu veya takva örtüsüne sarılmış hadsizlik gibi işlem görür. Nitekim, *"Ey iman edenler! Allah'ın size helal kıldığı iyi ve temiz nimetleri (kendinize) haram etmeyin ve (Allah'ın koyduğu) sınırları aşmayın. Çünkü Allah haddi aşanları sevmez."* Maide/87 ayetinde açıkça uyarıldığımız görülüyor. Benzer şekilde, ibadetlerinde nefislerini aşırı derecede zorlamaya niyetlenen bazı sahabeleri Peygamber aleyhisselamın uyardığını ve bu durumdan men ettiğini de biliyoruz.

Allah'a karşı kulluğumuz için, haddimizi bilip bilmediğimizin sınanması da temel ölçülerden birisidir. Rabbimiz bu konuya örnek olarak: *"Ey Muhammed! Onlara, deniz kıyısında bulunan kent halkının durumunu sor. Hani onlar Cumartesi (yasağı) konusunda haddi aşıyorlardı. Zira tatil yaptıkları Cumartesi günü balıklar onlara akın akın geliyor, tatil yapmadıkları (diğer) günlerde ise gelmiyorlardı."*

İşte onları yoldan çıkmaları sebebiyle böyle imtihan ediyorduk.” A’raf/163 ayetinde bariz örnek ve açıklamada bulunmuştur. Yine aynı konuyla ilgili imtihan sırrını, “Ey iman edenler! Andolsun, Allah sizleri, ellerinizin ve mızraklarınızın erişebileceği av(lar) ile elbette deneyecek ki, görmediği halde kendisinden korkanı ayırıp meydana çıkarınsın. Kim bundan (bu açıklamadan) sonra haddini tecavüz ederse ona elem dolu bir azap vardır.” Maide/94 ayetinde daha ayrıntılı anlatarak, hadlerimizi bilmemiz konusundaki hassasiyetini defaatle belirtmiştir.

Benzer bir imtihan sırrını necis hayvan olan domuz konusunda da görüyoruz. “Allah size ancak ölüyü (leşi), kanı, domuz etini ve Allah’tan başkası adına kesileni haram kıldı” Bakara/173 ayetinde açıkça haram kılınan domuz hayvanına baktığımızda, olağanüstü hızlı büyüyerek 4 ayda 130 kiloyu geçebilmesi, bir batında 12-13 yavru verebilmesi, 1 yılda 3 kez doğum yapabilmesi, cam dışında her türlü çer çöp atıklarını ve leşleri yiyebilmesi gibi özelliklerinden dolayı, oldukça karlı ve ekonomik bir yatırım alanına dönüştüğünü biliyoruz. Günümüz şartlarında bir domuzdan 185 çeşit ürün çıkabiliyor. Avrupa, Çin ve Amerika’nın temel hayvansal gıda kaynağı bu nedenlerle domuzlar olmuştur. Domuzların bu avantajlarına karşı, sağlıksız ve zararlı yönleri ise kapitalist sistem içinde görmezden gelinmektedir.

Allah’u Teala, tıpkı Yahudilerin Cumartesi imtihanında kıyıları balıkla doldurarak hadlerini test ettiği gibi, domuzları da karlı ve kolay bir üretim aracı kılarak, bütün insanları imtihan etmektedir. Yahudiler bu konuda nispeten sıkı durmaya devam etmektedir. Hristiyanlar ise Pavlus’un “*çarşıda satılan her şey yenebilir*” sözüne dayanarak onlara da haram olan domuzu helal saymıştır. Müslümanlar bile bile açıktan yemese de gavurların ürettiği katkı maddeleri ve diğer ürünler üzerinden domuz işgaline uğratılmış durumdadır. Helal, temiz ve sağlıklı olan koyun ve siğir cinsi hayvanların doğum sayıları daha az, süreleri daha uzun ve beslenmeleri daha özenli olmak zorundadır. Kolayına kaçmamak, kimse görmese bile Allah’ın koyduğu sınırlara saygılı davranmak da haddini bilmenin gereğidir.

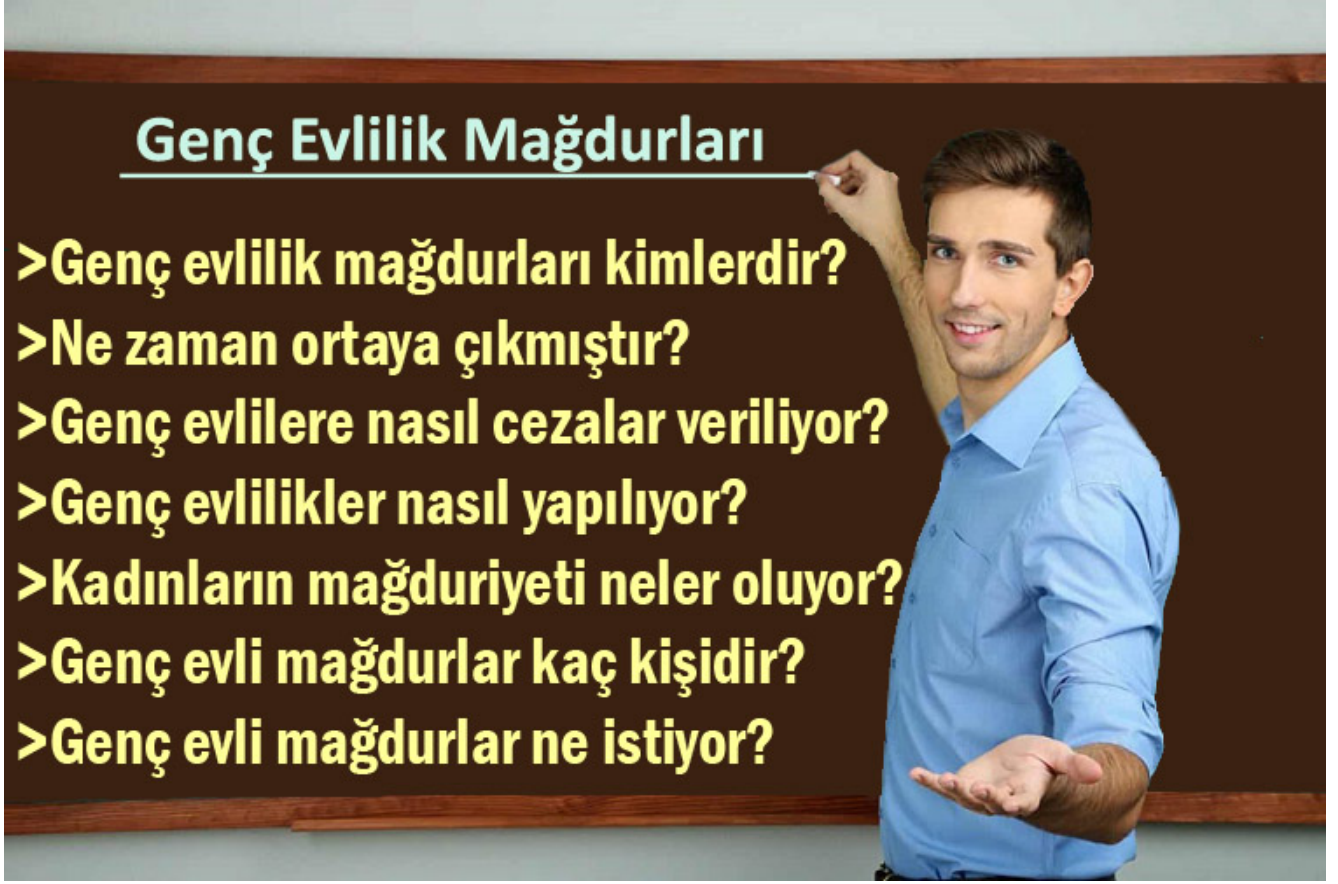
Haddini bilmek dinde olduğu gibi sosyal hayatta da mutluluğun ve kurtuluşun kaynağıdır. Haddini bilen evlatlar, eşler, ebeveynler, komşular, akrabalar, çalışanlar, işçiler, patronlar, tüccarlar, siyasiler, memurlar, hülasa bütün toplum kesimleri huzurun ve mutluluğun mimarlarıdır. Haddini bilen kişiler kolay iletişim kurabilir, sorunlarını konuşarak çözebilir, yaptıklarının sonuçlarıyla çirkefleşmeden yüzleşebilir ve sorumluluklarına razı olarak görev alabilirler.

Haddini bilen insanlar hukuklarını da özgüvenle savunabilir ve kendilerini gerçekleştirmenin huzurunu da tadabilirler. Çünkü had bilmek, mevcut durumun farkındalığı demektir. Bazen başkalarına karşı kendi sınırında durmayı gerektirdiği gibi, haksız uygulama ve ihlallere uğradığında ise sınırlarını savunmayı da gerektirir. Bunları özgürce yapabilenler mutlu ve huzurlu olabilirler. Aynı durum milletler arası ilişkiler için de geçerlidir. Haddini bilmeyen, saldırgan ve yağmacı devletler görüntüde emellerine kavuşmuş olsa bile huzur ve mutluluk adına çok şeyleri kalmadığını veya sürekli olamadığını, sürekli bir gerginlik ve korku pençesinde yaşadığını biliyoruz. Bu duruma örnek olarak işgalci İsrail devletini gösterebiliriz.

Dünya ve ahirette mutluluğun temel sırlarından birisi haddini bilmektir. Yerimizin ne olduğunu şu yukarıdaki güneş sistemi resmine bakarak bilmemiz lazım. Kibirle yürüdüğümüz, kendimizi bir şey sandığımız dünyanın dahi, kainatta işgal ettiği yeri görebilsek, kendimize gelerek haddimizi bilmememiz aklın ve irfanın neticesidir. Yüce Allah, bizleri haddini bilen ve koruyan Salih ve Saliha kulları arasında yaşatsın ve öylece haşretsın. Amin!

Görsel Kaynağı: <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=45708230>

Bir Çırpıda #GençEvlilikMağdurları

Soru: Genç evlilik mağdurları kimlerdir? Ne zaman ortaya çıkmıştır?

Cevap: 1926 yılında büyük oranda İsviçre'den etkilenecek kabul edilen **743 sayılı** ilk Türk Medeni Kanununun **88. Maddesi** "Erkek onsekiz ve kadın onyediyi yaşını ikmal etmedikçe evlenemez. Şu kadar ki hakim, fevkalade hallerde ve pek mühim bir sebebe mebni onbeş yaşını ikmal etmiş olan erkek ve kadının evlenmesine müsaade edebilir. Ana ve baba ve vasi de dinlenir." şeklindeydi. Ancak toplumun genel kültür yapısı ve alışkanlıkları, aniden yapılan kanunla yaş yasağına uygun olmayınca, mahkemelerde anormal bir dava patlaması ve sosyal kargaşa yaşanmaya başladı. Bu hükmün toplumsal yapıya uygun olmadığı anlaşılınca, **1938** yılında yapılan 3453/1 sayılı değişiklik kanunu ile 88. maddenin metni "Erkek on yedi, kadın on beş yaşını ikmal etmedikçe evlenemez. Şu kadar ki hakim, fevkalade hallerde ve pek mühim bir sebebe mebni on beş yaşını ikmal etmiş olan bir erkeğin veya on dört yaşını bitirmiş olan bir kadının evlenmesine müsaade edebilir. Karardan önce ana, baba veya vasinin dinlenmesi şarttır." olarak değiştirildi.

1938'de yapılan bu düzenleme **63 yıl** boyunca sorunsuz uygulanageldi. **2001** yılında 57. Türkiye Hükümeti (**ANASOL-M 5**. Ecevit Hükümeti - DSP, ANAP ve MHP koalisyonu) döneminde, 743 sayılı ilk Medeni Kanunumuz lağvedilerek, yerine **4721 sayılı** Yeni Türk Medeni Kanunu çıkarıldı. Evlilikle ilgili yaş sınırı kadın ve erkekler için **17** yaşının tamamlanıp **18'e** girme şartıyla yükseltildi. Olağan üstü durumlarda (mahkeme kararı veya hekim raporu ile) **16** yaşını doldurup **17'ye** girenlerin evlenebileceği esnekliği konuldu. İlgili kanun maddesi: "**Madde 124-** Erkek veya kadın onyediyi yaşını doldurmadıkça evlenemez. Ancak, hâkim olağanüstü durumlarda ve pek önemli bir sebeple onaltı yaşını doldurmuş olan erkek veya kadının evlenmesine izin verebilir. Olanak bulundukça karardan önce ana ve baba veya vasi dinlenir." şeklinde düzenlendi.

Önceki kanunla yasal sayılan 14 ve 15 yaş evlilikleri yasaklanarak suç kapsamına alındı. 2001 yılında aniden yapılan bu düzenlemenin farkında olmayan, veya nasıl olsa yaşımız dolunca resmi nikahla evleniyoruz diye önemsemeyen çiftlerin erkek tarafları, kamu davalarıyla muhatap olarak birkaç yıl süren mahkeme sürecinden sonra ceza alıp hapse girmeye başlayınca, **Genç Evlilik Mağdurları** diye bir topluluk oluştu.

Soru: Genç evlilere nasıl cezalar veriliyor?

Cevap: Genç evlilerde yaşı yasadan küçük veya büyük olsun bakılmaksızın, **sadece erkeklere** hapis cezası verilmektedir. Erkeklerin alacağı cezanın sınırını kız tarafının ilk evlilik yaşı belirlemektedir. Türk Ceza Kanunu "Madde 103- (1) Çocuğu cinsel yönden istismar eden kişi, **sekiz yıldan on beş yıla kadar hapis** cezası ile cezalandırılır. Cinsel istismarın sarkıntılık düzeyinde kalması hâlinde üç yıldan sekiz yıla kadar hapis cezasına hükmolunur. Mağdurun on iki yaşını tamamlamamış olması hâlinde verilecek ceza, istismar durumunda on yıldan, sarkıntılık durumunda beş yıldan az olamaz. Sarkıntılık düzeyinde kalmış suçun failinin çocuk olması hâlinde soruşturma ve kovuşturma yapılması mağdurun, velisinin veya vasisinin şikâyetine bağlıdır. Cinsel istismar deyiminden; (1)

a) **On beş yaşını tamamlamamış** veya tamamlamış olmakla birlikte fiilin hukuki anlam ve sonuçlarını algılama yeteneği gelişmemiş olan çocuklara karşı gerçekleştirilen her türlü cinsel davranış,

b) Diğer çocuklara karşı sadece cebir, tehdit, hile veya iradeyi etkileyen başka bir nedene dayalı olarak gerçekleştirilen cinsel davranışlar, anlaşılır.

(2) Cinsel istismarın vücuda organ veya sair bir cisim sokulması suretiyle gerçekleştirilmesi durumunda, **on altı yıldan aşağı olmamak üzere hapis** cezasına hükmolunur. Mağdurun on iki yaşını tamamlamamış olması hâlinde verilecek ceza on sekiz yıldan az olamaz."

63 yıl boyunca kanunen evlilik imkanı verilmiş olan 14 ve 15 yaşındaki kızlar ile evlenen erkekler, çocuğa karşı cinsel istismar suçu işlemiş sayılarak TCK 103/2'ye göre 16 yıla kadar hapis cezası almaya başlamıştır. 14 yaşından küçük kızların evliliği ise daha önce de suç ve yasak kapsamındaydı. Bu cezalar kesilirken sadece evlenen erkekler değil, kızının bu evliliği yapmasına izin veren ve kolaylayan kız babası ile damadın babası da suç ortağı görülerek hapse atılabilmektedir.

15 yaşından büyük fakat 18den küçük kızların yaptığı evlilik ise TCK "Madde 104- (1) Cebir, tehdit ve hile olmaksızın, onbeş yaşını bitirmiş olan çocukla cinsel ilişkide bulunan kişi, şikayet üzerine, iki yıldan beş yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır." kapsamında ele alınarak ceza kesilmektedir. Genelde kızın ailesinin rızası olmadığı durumlarda önce şikayetle başvuru yapıldığından, tarafların sonradan barışması evliliğin başlaması ile şikayet geri alınsa bile kamu davası yürütüldüğü için 2 yıldan 5 yıla kadar hapis kararları çıkabilmiştir. 2001 yılında kanuna aslında **6 aydan 2 yıla** kadar şeklinde konulan ceza sınırı, **Ak Parti** Hükümetinin 2014 yılında Meclisten çıkarttığı **6545 sayılı kanun** kapsamında **2 yıldan 5 yıla** şeklinde uzatılmıştır.

Soru: Genç evlilikler nasıl yapılıyor?

Cevap: Kızların bu kadar genç yaşta evlilik yapmasına bazen kendileri bazen de aileleri önyak olmaktadır. Daha çok kırsal kesimlerde yaşayanlarda, eğitim seviyelerinin düşük kaldığı gruplarda, dar çevreli toplumsal kuralların geleneklere göre şekillendiği Roman vatandaşlarımız gibi halk kesimlerinde genç yaşlarda evlilikler daha sık görülmektedir. Kendi isteği ile kaçarak evlenen kızların ailesi genelde kolluk kuvvetlerine şikayet ettiğinden resmi kayıt ve takip süreci başlamaktadır. Hiç bir şikayet olmasa bile genç evli kızların gebelik gibi sağlık ihtiyaçları için hastanelere başvurmaları halinde de zorunlu ve resmi ihbar kanalları kullanılmaktadır.

Soru: Genç evli kadınların mağduriyeti neler oluyor?

Cevap: Zorla alıkoyma ve tecavüz gibi tamamen suç kasıtlı olayların dışında kalan hallerde, fiilen evlilik başladığı ve hatta çocuk doğabildiği için, tarafların barışması ve normal hayat düzenine geçmesi söz konusu olsa bile kamu davaları sürdüğünden, 7-8 yıl sonra biten mahkeme sonucu 15-16 yıla varan hapis cezaları infaz edilmeye başlanmaktadır. Cezanın infaz edilmesiyle birlikte damat, davanın içeriğine göre damadın babası ve kayınpederi de hapse atılmaktadır. Çocuğa cinsel istismar, yani tecavüz suçu ile hapiste çürütülmeye ve gerçek suçluların içinde yaşamaya başlamaktadır. Bu sırada dışarıda kalan hanımlarının ve çocuklarının durumu ise tam bir perişanlığa dönmektedir. Ortada herhangi bir şikayetçi olmadığı, tam tersine mağdur olmaya başlayan bir kadın ve çocukları bulunduğu halde, adalet sistemimiz ceza infazlarını eksiksiz tamamlamaktadır. Mahkumlara verilen yasal haklar kapsamında, dışarıda kalan kadınların hapishanelerde tahsis edilen pembe odalarda tecavüzcüleri olarak hüküm giymiş resmi nikahlı kocaları ile cinsel birliktelik yaşama imkanının verilmesi de trajikomik bir gerçektir. Genç evli mahkumların şans eseri çıkabilen genel aflardan da yararlanmaları engellenmektedir. Sarhoşken 3 kişiyi trafikte kaza yaparak öldüren katil kişiler, 3 yıl yatıp afla çıkabilirken, genç evliler hapis cezasını çekmeye devam etmektedir. Dışarıda kalan genç kadınların kocaları, babaları ve kayınpederleri hapiste tutulunca, hem kendilerinin hem de ebeveyn ailelerin durumu feci şekilde bozulmakta ve her açıdan mağdur kalmaktadır.

Soru: Genç evli mağdurlar kaç kişidir?

Cevap: Kamuoyunda bilinen veya duyulan en yüksek rakam 8.000 civarında genç evlilik mahkumu olduğudur. Ancak bu sayının 3.000 olduğunu söyleyenler de çıkmaktadır. Hatta genç evli kadınlar ile erkeklerin arasındaki yaş farklarına göre farklı sayılarda grupların çıkması da mümkündür. Kız ve erkek arasında yaş farkı açısından 18 yaş üzeri evliliklerde ise her hangi bir sınır bulunmamaktadır.

Soru: Genç evli mağdurlar ne istiyor?

Cevap: Karşılıklı rızası ve resmi nikahı devam eden çiftlerin hapiste tutulan eşlerine bir defaya mahsus af getirilerek salıverilmesini, sicillerinin temizlenerek ailelerine sürülen bu kara lekeden kurtarılmasını istiyor. Dışarıda mağdur kalan eş ve çocuklarının aile babalarına bir an önce kavuşmasını istiyor. Yaşanan kötü günleri unutarak geleceğe mutlu adımlar atabilmeyi istiyor. Yokluk ve yoksunluk içinde gözyaşları, ahlar ve devlet idaresine beddualarla geçen karanlık gecelerin sona ermesini istiyor. Her seçim döneminde vicdanını biraz dinleyen ve çözüm sözü veren siyasilerin, bu istismar dolu uzatmaları bitirmesini, aile ve mukaddesat düşmanı feministlerin kara propagandalarına esaretten ve ürkeklikten kurtulmalarını istiyor. Onlar da mutlu olmayı, çocuklarını huzur içinde büyütebilmeyi istiyor.

Sonsöz: Genç evlilik mağduru mahkumlar hepimizin ahiretini berbat edebilecek kadar etkili beddua hakkına sahip olabilirler. Onların dışarıda kalan eşleri ve çocukları açlığa, çaresizliğe, ilgisizliğe karşı namuslarıyla yaşayabilme mücadelesi veriyorlar. Ortalama evlilik yaşınının 28'e çıktığı bir zamanda, elbette hiç kimse çocuğunun bu kadar genç yaşta evlenmesini tercih etmez. Zaten kanunların bu konuda hiç acımadığını herkes görmüş ve yaşamış oldu. 2001 yılından sonra bu duruma düşen kişiler içinden; rızasız tecavüz, gasp, parayla satın alma gibi kabullenmesi mümkün olmayan adi suçlar dışında kalan, resmi nikahlı ve kadınların açık rızalarıyla kavuşmak için mücadele ettiği evli erkeklerinin salıverilmesini, sicillerinin temizlenmesini talep ediyoruz. Benzer şekilde genç yaşta evliliklerin tekrarlanmaması için de eğitim ve kalkındırma çalışmalarının, ekonomik iyileştirmelerin tabana yayılması gerekir. En son genç evli mahkum da yuvasına kavuşana kadar, hiç kimse huzurlu bir toplum beklemesin, bela ve musibetlerden kendisini emin zannetmesin! Genç evli mağdurların ailelerine en kısa zamanda kavuştuklarını görmeyi de Yüce Mevla'm bizlere nasip eylesin! Amin..

Ercan ÖZÇELİK

Türkiye Aile Meclisi Başkan Yardımcısı

Kaynaklar:

743 Sayılı ilk Türk Medeni Kanunu <https://www.mevzuat.gov.tr/MevzuatMetin/5.3.743.pdf>

4721 Sayılı Türk Medeni Kanunu <https://www.mevzuat.gov.tr/MevzuatMetin/1.5.4721.pdf>

5237 Sayılı Türk Ceza Kanunu

<https://www.mevzuat.gov.tr/mevzuat?MevzuatNo=5237&MevzuatTur=1&MevzuatTertip=5>

İyiliğin Yolu Dengeden Geçer!

Bir insana “iyi birisidir” denilebilmesi için, iyiliğini gösteren davranış sıklığının yüksek olması beklenir. Toplumda oluşan imajın kaynağı belli bir süre gözlenebilen hal ve hareketlerdir. İyilik sıfatını kazanmak için 1-2 olaydaki iyilik hali yeterli görülemez. En kötü bilinen insanların bile iyilik yaptığı vakalar vardır.

İyilikte istikrarı kazandıran yaklaşımın kaynağında denge bulunur. Dengeli tutum ve davranışlar uygulandığı her alanda olumlu sonuçlar doğuran ve geliştiren temel unsurlardır. Dengeli beslenme, uyuma, spor yapma vb. her türlü aktivitenin sonucu, sağlık dediğimiz ideal ve istenen tabloyu doğurur. Zaten, Dünya Sağlık Örgütüne göre de “Sağlık sadece hastalık ve sakatlığın olmayışı değil, bedence, ruhça ve sosyal yönden tam iyilik halidir.”. Sağlıklı olmak her açıdan iyiliği, iyilikte dengeli yaşamayı gerektiriyor.

Cömertlik en çok sevilen ve takdir edilen iyilik vasıflarından birisidir. Kişinin kendisine bahşedilen imkân ve nimetleri, bunlara sahip olmayanlar ile paylaşması veya olsa bile alicenaplık göstererek ikram etmesi takdir edilen, Allah’ın övdüğü, peygamberlerin ümmetlerine tavsiye ettiği sünnetlerinden birisidir. Cömertlikte denge bozulursa müsriflik durumu ortaya çıkar. İsrif edilen kaynaklar tükenince yıkım ve

yoksunluk baş gösterir. Bunun tam tersi de cimrilik halidir. Haddinden fazla mala ve paraya düşkünlüğün üzerine, kaybetme ve azalma kaygıları da eklenince varyemez kişilikler ortaya çıkar. Allah'ın ve kullarının en sevmediği kişiler arasındadır cimriler. Mal ve parayı kazanırken ve harcarken dengeli olmak, hakkını vermek gerekir.

İbadette iyiliğin göstergesine İslami terminolojide takva deniliyor. Hatta insanların Allah katında derecelerinin de takvaları ile belirlendiği beyan ediliyor. Hz. Peygamber Aleyhisselamın mübarek şahsiyetinin, takva açısından insanlığa en güzel örnek olduğu şüphesiz bir gerçektir. Kalbindeki iman ve ibadet aşkından dolayı her gün oruç tutmak için Hz. Peygamber A.S.'dan müsaade isteyen genç sahabe Hz. Abdullah bin Amr R.A.in talebini doğru bulmaması da dengeli ibadetin gereğidir. En azından bazı günlerde oruç tutmayarak, nefsini gereğinden fazla zorlamamasını tavsiye etmesi, sürdürülebilir hakkaniyetli bir ölçü emridir. Ahiret bu dünyada kazanılıyor. O yüzden ahiret için dünyayı tamamen terk etmek de, dünyanın heveslerine kapılarak ahireti yok saymak da makul değildir. *"Biraz sonra kıyametin kopacağını bilseniz bile elinizdeki fidanı dikiniz."* buyuran Sevgili Peygamberimiz s.a.s. ibadette dengeli olmayı göstermiştir.

"Böylece, sizler insanlara birer şahit (ve örnek) olacaksınız ve Peygamber de size bir şahit (ve örnek) olsun diye sizi orta bir ümmet yaptık..." Bakara/143. Ayet-i Kerimede Rabbimiz böyle buyuruyor. Orta yolda olmayı ve kalmayı işaret ediyor. Zaten bizler de her namazda kıyamda dururken okuduğumuz Fatiha suresinde *"Bizi doğru yola, kendilerine nimet verdiklerinin yoluna ilet; gazaba uğrayanlarınkine ve sapıklarınkine değil."* Şeklinde dua ederek sırat-ı müstakim olan doğru yolda kalmayı istemiyor muyuz? Doğru yolda kalmak demek, aşırılıklardan kaçınmak, dünya ve ahiret çizgisini tıpkı bir kuşun kanatları gibi dengeli bir seviyede tutabilmektir.

Dengeli insanların iyiliği daha kalitelidir. Çünkü istikrarlıdır. Arkası gelir ve olağan üstü bir sorun çıkmaz ise kendisine bel bağlayanları mahcup ve mağdur bırakmaz. Emanet verilebilecek güveni sağlar. İyi ve dengeli insanlar toplumun yapıtaşı ve çimentosu gibi güçlü, derleyici ve koruyucu kıymetlerdir.

Yüce Allah, bizleri her konuda dengeli davranarak, iyiliğini sürdürebilenlerden eylesin. Amin...

Görselin kaynağı:<https://www.forbes.com>

Sağlıkta Döner Sermaye Haksızlığının Hikayesi

Nasıl doğdu?

2002 yılı ve öncesinde kamu sağlık hizmetleri SGK, Bağ-Kur ve Emekli Sandığı (657'ye tabi memurlar) için keskin sınırlarla ayrı veriliyordu. Büyük kurumların ve bakanlıkların kendi personeli için hizmet veren hastaneleri vardı. Sosyal güvenlik kurumları farklı olan hastalar aynı hastaneden kolay kolay hizmet alamıyordu. Bütün hastanelerin hemen hemen ortak olan tek yanı hekimlerin dışarıda bir muayenehaneleri veya çalıştıkları özel hastanenin olmasıydı. SSK ve Devlet hastanelerinde tedavi ve ameliyat olabilmenin neredeyse yegane yolu önce bu muayenehane ve veya özel hastanelere gidip ödeme yapmaktı. SSK ve Devlet Hastaneleri bu hastaların tetkik, tahlil ve ameliyat gibi işlerinin yapıldığı tamamlayıcı sağlık kurumları haline dönmüştü. Her hangi bir muayenehanesi ve çalıştığı özel hastanesi olmayan hekimler ise ameliyat öncesinde genelde "bıçak parası" talep eder ve bu durum herkes tarafından normal görülürdü.

Sağlıkta Dönüşüm Programının 2003 yılında yayınlanmasıyla yasal zeminin kurulması ve uygulamaların başlaması sağlandı. Konumuzu çok ilgilendiren SSK ve Devlet hastanelerinin, Polis ve PTT gibi kurumsal hastanelerin Sağlık Bakanlığı çatısı altında birleştirilmesine 2005 yılında geçildi. Bu arada zamanın Sağlık Bakanı Sayın Prof. Dr. Recep AKDAĞ'ın Müsteşar Yardımcısı Sayın Sabahattin AYDIN liderliğinde kurduğu bir ekip tarafından "Performansa Dayalı Ek Ödeme Sistemi" çalışmaları yapıldı. Bazı hastaneler pilot uygulamaya alınarak ek ödeme hesaplarında kullanılacak formül ve kuralların geliştirilmesi sağlandı. Şahsen ben de pilot hastanelerden birisinde ek ödeme sistem sorumlusu olarak görev aldım. Elimden geldiği kadar hakkaniyetli yorumlar ve talepler ile sistemin olgunlaşmasına çalıştım. Geri dönüşlerimin bazen çok hoş karşılanmadığını öğrensem de tavrımı genelde değiştirmedim.

Temel hedefi neydi?

Sağlık Bakanlığının çıkardığı ek ödeme sisteminin temel hedefi, muayenehanelerini kapatmak ve özel hastanelerdeki ek görevlerinden ayrılmak zorunda bırakılan hekimlerin gelir kayıplarının giderilmesi ve kamudan istifa etmelerinin önlenmek istenmesidir. Nitekim bu uygulama giderek katılaştan bir

yönetmelik dizisiyle yapılmıştır. Hekimlerin muayenehane ve özel hastane çalışmaları önce yasaklanmamış, onun yerine ek ödeme sisteminde büyük kesintiler sağlanarak bir nevi cezalandırılmıştır. Muayenehanesini kapatanlar ve özel hastanelerden ayrılanlar için tatmin edici yüksek rakamlar ödenmeye başlanmıştır. Muayenehane yasağı ilk defa Başhekim ve yardımcıları için gelmiştir. Bu yüzden Başhekimlikten istifa eden hekimlerimizi de tanıyorum. Muayenehane ve özel hastanede çalışma yasağı, daha sonra istisnasız tüm hekimlere resmen gelmiştir. Yapılan bütün düzenlemelerde, ek ödeme sisteminden aslan payının her zaman hekimlere verilmesinin ve ileride paylaşacağım haksızlıkların devam ettirilmesinin, yegane nedeni bu kararın etkisini korumak ve hekimleri sistem içinde kalmaya zorlamaktır. Başlangıçta %95 seviyelerinde başarıya ulaşan bu operasyonun, son yıllarda pek yükselmeyen SUT fiyatları yüzünden görece düşük kalan ek ödemeler, artan enflasyon ve çalışma şartlarındaki diğer sıkıntılar nedeniyle gerilemeye başladığını, kamu hastanelerinden özel hastanelere doğru bir akışın yükseldiğini de görüyoruz.

En çok kimler mağdur oldu?

Bu büyük operasyonun acınası mağdurları, hekim dışı sağlık çalışanları olmuştur! Ek ödeme sistemi ilk çıkarıldığında, bütün sağlık personelinin performanslarına göre ödüllendirileceği veya çalışmadığında ceza olarak daha az para alacağı bir sistem kurulacağı iddia ediliyordu. Ek ödeme sisteminin pilot çalışmalarında, hekim dışı çalışanların hizmet sayıları, çeşitleri ve gelire katkıları açısından, neredeyse hekimlerden daha baskın hale geldikleri anlaşılınca, bu hizmetlerin ve emeklerin tamamı yok sayıldı. Diğer tüm çalışanlar hekimlerin performans puanlarının yancısı haline getirildi! Bir ameliyatı veya serviste hasta tedavisini yapan koca bir ekip çalışması olduğu halde sadece Dr. ünvanlı çalışanların puan hesabı performansına esas alındı. Diğer personel, hekimlere nazaran aşırı derecede düşük kalan oranlar ve tavan ödeme sınırları ile mağdur edildi. Sağlık personeli dışında kalan İdari Hizmetler ve Yardımcı Hizmetler ise neredeyse tamamen yok sayıldı. Sadece sabit ödemeye mahkum bırakıldı.

Mağduriyetler nasıl oluşuyor?

Hekim dışı sağlık personelinin, mevcut ek ödeme sistemi çıkmadan önceki maaş seviyesi, polis ve öğretmen gibi kariyer mesleklerine göre, nispeten makul bir seviyede gidiyordu. Ek ödeme sisteminden sonra ise, hemen hemen hiç bir zaman ödenmeyen tavan tutarları baz alınarak, temel maaşları ve sabit ödemeleri düşük bırakıldı. Neredeyse asgari ücret seviyesinin biraz üstüne kadar geriledi. Çünkü oldukça düşük ve haksız bir yöntemle belirlenen ek ödeme tavan tutarları, teknik olarak hiç bir zaman ödenmiyordu! Ek ödemeyi kısıtlayan bütçe oranları, hastanelerin dengesiz giden gelir-gider seviyeleri, devletin sağlık hizmet ücretlerini baskılayan politikaları, sözleşmeli yöneticilerin kendilerine hiç bir zaman dokunmayan, performanslarını da ölçmeyen bu hesaplama sisteminden dolayı, sağlık personelinin düşünmek yerine, kendi imajlarını parlatacak yatırım ve harcamalara gitmeleri, bütçelerini hatalı veya dengesiz yönetmeleri vb. çok sayıda nedenle sağlık personeline tavandan ek ödeme mümkün olamıyor. Bırakın tavana gelmeyi, çoğu zaman yarısına bile ulaşamıyorlar.

Ek ödeme sisteminin haksız ve dengesiz hesaplama sistemi yüzünden, hekim dışı sağlık personeline verilen her bir TL için, duruma göre onlarca veya yüzlerce kat ödemenin hekimlere yapılması gerekiyor. Ödenebilecek bütçe sınırlarında kalabilmek için, mecburen temel katsayılar hep aşağılarda tutuluyor. Bu yüzden bazı sağlık kurumlarında 48.000 TL ek ödeme alabilen hekimler varken, sadece 24 TL ek ödeme verilen hekim dışı sağlık personeli de çıkabiliyor. ((<https://www.saglikpersonelihaber.net/ekonomi/idareye-doner-isyani-sen-48-bin-doner-alacak-kadar-ne-yaptin-ben-24-lira-alacak-kadar-neyi-yapmadim-h12620.html>))

Genelde kamu sağlık tesislerimizde yaşanan durum; maaş + sabit ödeme + sıfır veya çok cüzi tutarda ek ödeme şeklindedir. Görüldüğü üzere hekim dışı sağlık personelinin maaşı 3'e bölünmüş, her ay ek ödeme bölümü ya verilmeyerek veya çok cüz'i sınırlarda kalarak eksik ödenmektedir. Bu belirsiz tutarlı

ödemelerin tarihleri de belirsiz ve tutarsızdır. Ek ödeme rakamları sabit ve düzenli olmadığı için, her ay zorunlu oynanan bir kumar gibi stres ve sıkıntı kaynağı olmakta, bu tutara güvenilerek her hangi bir alış veriş veya aile bütçesinde planlama yapılamamaktadır.

Ek ödeme sisteminin en önemli sorunu nedir?

Sağlık personelinin belini büken en önemli haksızlıklardan birisi; bütün kamu görevlilerinde fiilen her hangi bir performansa veya hesaba dayalı olmadan yapılan aylık sabit ödemelerin, sadece sağlık personeli için ek ödeme tutarı içinden mahsup edilmesi ve ek ödeme hesabından sayılmasıdır. Sabit ek ödeme alan diğer kamu görevlilerinde böylesine bir zulüm kuralı yoktur. Bu haksız uygulama, 209 sayılı kanuna 2010 yılında yapılan Ek Madde 3 ile sokulmuştur. Bu madde aslında sadece hekimleri kapsamaktadır. Ancak Sağlık Bakanlığı, kanunda olmayan hekim dışı personelin sabit ödemelerinin ek ödemeden mahsuplaşmasını da Ek Ödeme Yönetmeliğine koyarak, kanunsuz bir hak kaybına yol açmıştır. Ek ödeme yönetmeliğinin 5. maddesi 3. fıkrasına *"Bu kapsamda yapılacak ödemeler (sabit ödemeyi kast ediyor), tabip dışı personele herhangi bir katkıya bağlı olmaksızın aylıklara ilişkin hükümler uygulanmak suretiyle her ay aylıklarla birlikte ödenir. Bu şekilde yapılan (sabit) ek ödeme tutarı, bu Yönetmelik kapsamında aynı aya ilişkin yapılacak ek ödeme tutarından mahsup edilir."* İbaresine hukuka aykırı şekilde konulmuş ve hekim dışı sağlık personelinin her ay sabit ödeme kadar hak kaybına neden olunmuştur. Yasa koyucu olan TBMM, aynı konuyu isteseydi hekimler gibi hekim dışı sağlık çalışanları için de 209 sayılı kanunla düzenleyebilirdi. Sağlık Bakanlığının bu yönetmeliği ve her toplu sözleşme döneminde yetkili Memur Sendikasıyla yaptığı Toplu Sözleşme metnine bu maddeyi metazori ile ekletmesi kabul edilir bir hal değildir. Sendikaların kanunda olmayan bu kısıtlama maddesine imza atmaktan imtina etmesi görevleri ve sorumlulukları gereğidir. Sabit ödeme miktarı da ek ödemeye dahil sayıldığı için, performansa dayalı ek ödemeler her ay eksik yapılmaktadır. Yani bir hekim dışı personelin aylık ek ödeme kaybı şu anda yaklaşık 1700 TL civarındadır. Aynı durum hekimler için de geçerlidir. Ancak, onlarda ek ödeme tutarlarında aşırı düşme söz konusu olmadığından canları fazla yanmamaktadır. Onları etkileyen asıl konu izin ve rapor dönemlerindeki kesintilerdir.

Ek ödemeler kişinin performansına ve çalıştığı gün sayısına doğrudan bağlı sayıldığı için, her hangi bir sağlık çalışanı hasta olup rapor aldığı anda (lütfedip Covid-19 hastalığını hariç saydılar!), evlilik, doğum, cenaze izni veya tatil niyetli yıllık izne çıktığında, yapılan kesinti toplamının içine sabit ödemeler de katıldığı için, izinli/raporlu gün başına kesilen tutarın aşırı derecede yüksek hesaplanmasına neden olarak ek ödemeyi resmen uçurup gitmektedir. Örneğin 1700 TL sabit ödeme alan bir hemşire aynı ay içinde 10 gün izne çıkmışsa normalde alacağı hesap edilen performans ödemesi 500 TL ise, bu 500 TL nin 30'da 10'da kesilmiş olsa yine de 330 TL kadar alması beklenirdi. Ama hesabı böyle değil, sabit aldığı 1700 TL dahil edilerek toplam 2200 TL üzerinden 30'da 10'u kesilmektedir. Bu durumda değil halen alacaklı olmak, aksine -230 TL borçlu çıkmakta, ama yine büyüklerimizin yüce lütfu sayesinde bu eksi fark maaştan düşürülmeden maaş + sabit ödeme ile kalmaktadır. Kolay anlaşılması için brüt yerine net rakamlardan örnek vermiş oldum. Yıllardır bu izin ve rapor kesintisi zulmü yüzünden, sağlık personeli hastalanmaya veya izne çıkmaya cesaret edemediğinden, yine vicdanları bir parça sızlayarak aylık en fazla 5, yıllık en fazla 12 gün için bu kesintileri muaf tutma yoluna gidilmiştir. Yıllık 12 veya aylık 5 günden fazla izin ya da rapor kullanan her sağlık personeli kendi maaşından bu günlerin parasını ödemek zorunda bırakılmaktadır. Ölüsü olan ölüsüne üzülemez, mutlu gününde evliliğine veya çocuğuna sevinemez, Covid-19 dışında hasta olamaz, bunalımdan çatlayacak olsa da izin alıp rahatça tatile gidemez olmuştur sağlık çalışanları! Bu zulüm uygulaması diğer devlet memurlarında yoktur! Neden böyle yapıldığı ise bellidir: Yüksek tutarlı ek ödeme alan doktorları kontrol, performansa zorlama ve mali disiplin içindir. Ek ödeme olarak dağıtılan pastanın yöneticilere ve hekimlere paylaşılması, diğer çalışanların da sadece sabit ödemeye yetinmesi istenmiştir. Hekim dışı sağlık personeli ise bu garip uygulamanın çaresiz bırakılan zorunlu kurbanlarıdır.

Ek ödemeye bağlantılı diğer sorunlar nelerdir?

Sağlık personeline yapılan bütün ödemelerin gelir ve damga gibi bilumum vergileri kesilmekte ama emeklilik hesabına yansıtılmamaktadır. Yine büyük bir haksızlığa imza atılarak hekim sınıfı personelin sabit ödemeleri emeklilik hesabına yansıtılmış ve emeklilik maaşlarına seyyanen zam miktarları da eklenmiştir. Hekim dışı sağlık personeli yaşı gelse de emekli olmaktan çekinmektedir. Çünkü maaşları yaklaşık %50 oranında düşmektedir.

Geçmişte hekim, diş hekimi, eczacı, psikolog ve biyolog gibi branşlar dışında kalan sağlık meslek mensupları genelde sağlık meslek lisesi ve dengi okul mezunlarıydı. Daha eski dönemlerde orta ve ilköğretim mezunu sağlık personeli de görev yapıyordu (şu anda 3600 ek gösterge bekleyen emniyet, diyanet ve hatta eğitim mensupları da öyle idi). Temel olarak lisans mezunu kariyer mesleklerine verilen 3600 ek göstergede sonradan lisans mesleklerine dönüşen sağlık branşları yok sayılmıştır. Sağlıkta mesleki zorunluluk haline gelen lisansiyerliğin gereği ve müktesep hakkı sayılan 3600 ek gösterge, yıllardır çubuğa bağlı havuç gibi sağlık personeline gösterilmekte ama bir türlü verilmemektedir. Verilecek olsa bile, tıpkı 2018 de çıkarılan yıpranma katsayısı fiyaskosu gibi sıkıntılı olabileceğine dair endişelerimiz de oldukça yüksektir. Bu tablonun sonucu, emeklilik kararlarını geciktirenler ve sağlığı bozulsun bile çalışmak zorunda kalanlar yüzünden sağlık hizmetlerinin kalitesi de etkilenmiş ve hastalar ile karşılıklı sorunlara kapı açmıştır. 3600 ek göstergenin halen verilmemesi, sağlık kadrolarının yenilenme ve gençleşme programını da geriletken bir eksikliklerdir.

Sözleşmeli sağlık yöneticileri açısından önemli haksızlıklar yapılmaktadır. Aynı sağlık kurumunda çalışan sağlık personeli neredeyse hiç bir zaman tavandan ek ödeme alamazken sözleşmeli sağlık yöneticileri her ay tavandan ek ödemeyi otomatik olarak almaktadır. Sadece izin ve rapor kullandıklarında kesintiyle karşılaşmaya devam etmektedir. Hekimlikle hiç bir alakası olmayan Sağlık Müdürlüğü Başkanlığı veya Başkan Yardımcılığı gibi idari kadrolarda sözleşme imzalayan kişinin hekim olup olmamasına göre 2 katına varan ücret uçurumları hekimler lehine konulmuştur. Hekim olsun veya olmasın, sağlık hizmeti dışı idari unvanlar için sözleşme imzalayan her sağlık personeli sanki sağlık hizmeti üretiyormuş gibi tavandan ek ödeme alarak idari hizmetlerle ilgili bir işi sağlık hizmeti gibi ödeme olarak haksız kazanç elde eder duruma gelmiştir. Bu 3 haksız uygulamanın da kaldırılması gerekir.

Bütün çalışanlarda olduğu gibi, vergi dilimlerinin düşük seviyeli aralıkları ve yüksek oranları nedeniyle, sağlıkçılar da yılın ilk 4-5 ayından sonra maaşlarının ve ek ödemelerinin hayrını fazla göremiyorlar. Çünkü görünüşte zam alsalar bile, fiilen yapılan kesintiler nedeniyle maaşları eskisinden daha düşük kalıyor. Ek ödeme tavan tutarları da sürekli düşüyor. Bordrolu çalışanların %15 vergi diliminde sabit tutulması ve çok yüksek maaşlarda ancak %20'lere çıkması ortak temennimizdir.

Ne yapmalı veya biz ne istiyoruz?

Çalışırken sürdüren, emeklilikte uçup giden bu ucube ek ödeme sistemi hekim dışı sağlık personeli için kaldırılmalıdır. Madem ki emeklerimiz performans puanı vermeye layık görülüyor, boşuna ikiyüzlülük yapar gibi performans dayalı ek ödeme veriyoruz denilmesin artık! Sistemin kuruluş gayesine uygun olarak hekimlerimiz için performans sistemi devam edebilir. Allah emeklerinin karşılığını fazlasıyla almalarını nasip eylesin! Kimsenin emeğinde, kazancında gözümüz yoktur. Bütün sağlık çalışanları olarak, Allah'ın en kutsal saydığı hizmetlerden birisini hep birlikte ifa ediyoruz. Elbette, takım kaptanı olarak hekimlerimizin değerini ve sağlık hizmetlerindeki motor gücünü biliyor ve takdir ediyoruz. Ama sadece motorla bir arabanın çalışmayacağını, diğer aksamalarının da gerekli ve değerli olduğunun bilinmesini istiyoruz.

Hekim dışı sağlık çalışanları için; emekliliğe de yansıyan, her ay döviz borsası gibi inip çıkmayan, sabit

ve emeğimize yakışır düzeyde **tek maaş** ödemesi istiyoruz. Ölümümüz olduğunda, çocuğumuz doğduğunda, hasta olup yatağa düştüğümüzde, hep aklımızda bu ay maaşım ne kadar kesilecek sorusuyla huzursuz olmak istemiyoruz. Diğer memurlar gibi, yıllık izinlerimizi özgürce tam kullanmak ve tazelenerek işimize geri dönüp, huzurla çalışmak istiyoruz. Sağlık lisansiyerlerinin tamamı için 3600 ek göstergenin verilmesini, hatta şu pandemi döneminde yılmadan çalışan sağlık kahramanlarına bir güzellik olarak, 3600 ek göstergenin tıpkı subay-astsubay kahramanlarımız gibi, eğitim farkı gözetilmeden lise mezunu da olsa bütün sağlık mesleklerine uygulanmasını diliyoruz.

Temel beklentilerimiz bunlar olmakla beraber, mevcut sistemi iyileştirmek için, genç ve dinamik bir sendika olan Sağlık ve Sosyal Hizmet Ordusu Sendikamızın, idari yargı tarafında açmış olduğu davalarda şu taleplerimiz dile getirilmiştir:

- 1-Performans ölçümünde yapılan ayrımcılık sona ersin.
- 2-Mahsuplaşma ile sabit ödemenin, performans ödemesinden düşürülmesi kaldırılın.
- 3-Katsayılardaki adaletsizlik ve bilimsel olmayan hesaplar iptal edilsin. Daha insani seviyelere çekilsin.
- 4-Sabit ödemelerde sadece hekimlere yönelik özel yüksek oranlar belirlenmesin. Diğer sağlık çalışanlarına da makul oranlar verilsin.

Bu yazıdan sonra, en kısa zamanda sağlık personelinin temel sorunlarının çözülmesi ve yapılan güzellikler üzerine, teşekkür nitelikli bir yazıyı kaleme alabilmeyi can-ı gönülden diliyor ve sağlık camiasının kahramanlarına özlenen değerın sözde değil fiilde verilmesi için dua ediyorum. Sağlıkçıların yılı ilan edilen 2021 yılında bu haksızlıklar giderilmeyecekse ne zaman giderilir?

Öyle değil mi? □

Ercan ÖZÇELİK
Sağlık ve Sosyal Hizmet Ordusu Sendikası İstanbul Başkanı

Görsel kaynağı: <https://www.nytimes.com>

Hayatımızdan Allah'ı Çıkardık, Nefsine Zulmedenlerden Olduk!

Biz Müslümanlar, Yüce Allah'ın bizleri kulluğumuzu görmek ve göstermek için yarattığına, dünya hayatının bir imtihan dönemi olduğuna, amellerimizin sonucu ve Allah'ın yargılamasına göre Cennet veya Cehennem ehlinden olacağımıza iman etmiş kimseleriz.

Tarih boyunca bu inancın gereğini iyi kötü yerine getirmeye çalıştık. Hem dünya hayatımızı, hem de ahiretimizi imar etmenin gayretinde olduk. Müslümanların dünya ve ahiret dengesini mükemmel sağlayabildiği Asrı Saadet başta olmak üzere; Endülüs dönemi, Selçuklu İmparatorluğu, Büyük Osmanlı Devleti gibi güçlü dönemlerimizde, dünya üzerindeki bütün halklar için yıldız gibi parlayan bir örnek ve cazibe merkezi olabildiğimizi de gördük. İslam diyarında zekat verecek fakir Müslümanlar kalmayınca, İslam'a ısındırmak ve insani görevimizin gereğini yerine getirmek için Gayri Müslimlere de zekat ve benzeri yardımlarda bulunduk.

Yükseldiğimiz zamanlarda, her işimizin başında, ortasında ve sonunda Allah vardı. Allah'ın olamayacağı işlerimiz oldukça az ve genelde de gizli kalırdı. Ama artık Allah'ı işlerimizin her aşamasından uzaklaştırdık, Allah'ın sevmeyeceği işleri aleni yapmaktan adeta zevk alır olduk.

Günümüze, işimize, yemeğimize, suyumuzla besmele ile başlayıp hamd-ü sena ile bitirmeyi neredeyse terk ettik! Evlerimizde yemeklerimiz besmelesiz pişer oldu. Ne eski tatları kaldı ne de bereketi. Abdestsiz toprağa basmayan analarımız vardı. Şimdi insanlarımız abdesti unuttu, gusül almayı hiç öğrenmeden cenabet gezenlerimiz oldu.

Allah'ın rızasını kazanmak, kullarının ve hatta hayvanatın ihtiyaçlarını gidermek için Vakıflar kurmuştuk. Vakıfları amaçlarından uzaklaştırdık, vakıf paralarını gasp edip Allah'la dalga geçercesine Vakıfbank adıyla faiz işletmecisi, Allah'a ve Rasulüne savaş açan devlet bankası kurduk. Diyanet İşleri Başkanlığımızın bile paralarının kaçınılmaz olarak işletildiği, bütün helal kazançların karışarak mundarlaştığı, ülkenin zenginliklerini ve alın terini Siyonist simsarlara peşkeş çeken faizli ekonomik düzene mahkum olduk. Bu sömürüye, küresel entegrasyon diyerek zoraki kılıf bulduk. 1500 yıllık İslam medeniyetimizin ekonomik sistemini adam gibi kurup işletemedik. Siyonist borca dayalı para düzeninin

çaresiz kölelerine döndük. Sanayici ve tüccarlarımız tek tek yıkılırken bankalar her yıl kar rekorları kırmaya, vergiyi en çok ödeyenler listesini doldurmaya başladı. Onlardan gelen 3 kuruş verginin ne kadar bereketsiz olduğunu, arkasında sömürülen hakların ve emeklerin ne kadar fazla olduğunu insaf ehli düşünceli insanlar anlarsa da anlatsa da duyulmaz oldu.

Eğitim sistemimizden Allah'ı uzaklaştırdık! ABD kontrolündeki ateist zihniyetli müfredatlar içinde nesillerimizin beynini ve imanını çiğnettik. Sonuç olarak dindar insanların deist veya ateist evlatlarının çoğalması sıradan vakalar sayıldı. Üniversitelerimizden mezun olan gençlerimizi, yeni hayatlarına papaz kıyafetleri içinde uğurladık. Rektör ve dekanlık gibi rahiplik unvanlarını hocalarımıza vererek, meşru ve saygın sıfatlar arasına aldık.

Nikahlarımız bile Yahudi-Hristiyan merasimlerinin bir derlemesine dönüştü. Onlar gibi evlenip, onlar gibi dans ederek aile hayatımıza başladık. Tevazu ve sadelikten nefret ettik. Lüks ve ihtişamın peşinde borçlara boğulduk. Mutlu ve huzurlu yaşamayı seçmek yerine; sabrı bilmeyen, kavgasız konuşamayan, borcundan nefes alamayan, beceriksiz çiftlere döndük. Evlenmekten çok boşanmayı seçtik. Helal yaşamak uzak, pahalı ve zor geldi. Haram ilişkiler kolay, ucuz ve tasesiz bilindi.

Domuzun ve domuz parçalarının girmediği yer ve ürün kalmadı! Devletimiz, milletini domuzların işgalinden koruyamadı! Gıdalarımız bozuldu, kimyasal ve biyolojik dengeler alt üst edildi. Sapkınlık emareleri ilaç ve gıdalar yüzünden kendiliğinden görülür oldu.

Sapkın, zalim ve katil olan bazı erkekler ayıklanıp adam gibi cezalandırılmadı. Allah'ın adaletini beğenmedik ve idamı gavurların emrine uyup kaldırdık. Ateş düştüğü yerlerde kaldı. Mağdurların ve yakınlarının yürek yangınları ölene kadar hiç sönmedi. Kısasın can veya fidye huzurunu halkımıza çok gördük. Neredeyse hiç kimsede, sistemin adaletine inancı ve güveni kalmadı. Feministler ve sapkınlık bunu kaçırılmaz fırsat bildi. Topyekûn erkek düşmanlığını devlet politikasına dönüştürdü. Kanunların adalet ruhu pozitif ayrımcılık yalanıyla çiğnendi. Kadın olunca ne yapsa yanına kar, erkek olunca aldığı nefes suç sayıldı. En zalim erkek düşmanı kanunlar bile gerçekten mağdur edilen kadınlarımızı bir türlü koruyamadı. Olan yine mazlumlara ve kenarda kalmışlara oldu. Çünkü zalim üreten sistemin bataklıkları kurutulmadı. Yeni zalimlere bahane olacak tahrik kaynakları açıldı.

Allah, kadınları biz erkeklere nikah ile emanet olarak verdi. Bizim de namusumuzu ve huzurumuzu kadınlara emanet etti. Biz haddimizi aştık ve emanetçi değil de kadınların sahipleri olduğumuzu sandık. Kendi acziyetlerimizin ve zaaflarımızın hırsını kadınlardan çıkarmaya kalktık. Nikahın karşılıklı rıza ile faydalanmaya dayanan ve sonu ahiret hayatını hedefleyen bir hayat ortaklığı olduğunu unutup, sıradan bir mal ve hizmet alımı anlaşması olduğunu sandık. Gözünü bizimle açan kadınların gözünü ve gönlünü doyuramayıp dışarıya meyletmesine, zehirli davetlerin cazibesine kapılmasına fırsat verdik. Onlar da bazen pileyi deve yaparak, sabrı ve şefkati terk ederek nefislerine uydular, kocalarının mahremi ortalığa serdiler. Kutsal yuvalarının içine başkalarının karışmasına izin verdiler. Kimisine annelik zor geldi, kimisine de kadınlık, yuvalarını dağıttılar, kocalarının kabahatlerine onlar da ortak oldular.

Ramazan ayında kendisi tutmasa da açıktan oruç yemeğe utanan nesiller gitti. Yerlerine "Recep ile Şaban'ın aşkına Ramazan ne karışır!" diyen eşcinsel sapkınlık ordusu peydahlandı. Dövme yaptırmak gibi kesin lanetlenen günahları açıktan işlemek ve göstermek meziyet oldu. Her türlü sapkınlığı, dövme gibi haramları, zinanın bütün şubelerini işleyen "ünlü, manken, sanatçı, artist, fenomen" vb. etiketli şeytanın cehennem pazarlamacıları, evlerimizi bizim rızamızla 24 saat işgal etti. Çoluk çocuğumuzun beynini yıkadı, imanını parçaladı. Hem de bizim yanımızda, hem de bizim aldığımız bilgisayar, telefon ve televizyonlar ile.

Dilimizden ve sohbetimizden Allah'ı çıkardık. Selamlarımız da artık Allah adı anılmaz oldu. Allah'ın selamı demode görüldü. Allah'a ismarlamaya veya emanet etmeye tenezzül etmedik. Günaydın, iyi

günler, iyi akşamlar ve iyi geceler gibi ruhsuz zaman bildirimleri kafi geldi. Maşallah ve inşallah gibi kelimeleri televizyon soytarılarının şovlarına hapsedtik ve onlarla birlikte dalga geçilmesini yıllarca önleyemedik.

Beş vakit namaz kılmaya üşendik. Düzenli yaşamayı, kararında beslenmeyince aldığımız kilolar için, paralı spor kulüplerinde ter döküp normale gelmeye çalıştık. Abdest almanın bedeni ve ruhi temizliğini bıraktık, alkollü antiseptik solüsyonlarla mikroplardan korunmaya çalıştık.

Dini terimleri ticari işletmelerine vererek dini sömürdüğünü düşündüğümüz şahıslara kızarak sürekli buğzettik. Lanetli kumar günahına Milli Piyango etiketini vuranlara bir türlü sesimizi yükseltip dur artık diyemedik! Anayasamıza devlet gençleri kumar, alkol, uyuşturucu vb. kötü alışkanlıklardan korur diye yazdık. Sonra o gençlerin devlet eliyle Milli Piyango, Spor Toto, İddia, At Yarışı ve bahis oyunları gibi envai çeşit kumarları oynamaları için özel teşkilatlar kurduk.

Allah'ın emri olan zekatı vermekten kaçındık, köşe başlarındaki dilenci simsarlara 3-5 kuruş vererek kendimizi hayır yapmış gibi kandırdık. Zekat ile malımız temizlenmediği için, başımıza gelen kaza ve musibetlere şaşırıp kaldık.

Allah işlerimizi ehline teslim etmemizi emretti. Bizler ise Sen karışma Allah'ım, önce ailem, akrabalarım ve tanıdıklarım dedik. Ehline vermediğimiz her işin ve makamın cezasını hep birlikte çektik. Zararlarına ortak olduk, diğer kulların hakkına girdik. Kayırmacılığı en iyi yapanlara kızsak bile içimizden takdir ettik ve aynı imkanın bizlere de gelmesi için gizli-açık savaş verdik.

Kısacası yediğimiz naneler say say bitmez! Ancak son nefesi verene kadar Allah'tan da umut kesilmez! Hepimiz kendi çapımızda irili ufaklı hatalara ve günahlara girmiş olabiliriz. Bizi yaratan Allah bizleri de en iyi bilen ve tanıyandır! O yüzden tövbe kapısını ölene kadar açık tutandır! Kimseyi hedef almıyor, görüp şahit olduklarımızı yazıyorum. Ben kendi derdime yanıyorum. Düşman olarak bana nefsim yeter de artar bile. Rabbim hepimize hidayet ile günahlarımızdan kurtulmayı nasip etsin. Yoksa sonumuz çok fena görülüyor! Allah muhafaza...

Görsel Kaynağı: <https://wallpapersafari.com/w/5oY9IM>

İstanbul Sözleşmesi Bitti. Şimdi Ne Yapmalıyız?

“Sen dinlerine uymadıkça, ne Yahudiler ve ne de Hıristiyanlar asla senden razı olmazlar.”
(Bakara/120) Sözlerin en güzel kaynağı Kur’an-ı Kerim’de Rabbimiz böyle buyurmuş. Çok açık bir gerçeği, çağlar üstü bir uyarı olarak Müslümanlara iletmış. Avrupa Birliği ve Avrupa Konseyi ile yaptığımız üyelik macerasında bu gerçekle sürekli yüzleşiyoruz. Topyekûn onlar gibi inanıp yaşamamız da onların bizi olduğumuz gibi kabul edip aralarına almaları da mümkün görülüyor. Onlardan ithal ettiğimiz kanun ve sözleşmeler de bedenimize uymuyor, aslımızı ve neslimizi ifsad ediyor, bizi kendimizden ve değerlerimizden uzaklaştırıyor. İstanbul Sözleşmesi de böyle bir sürecin müsebbibi, bir kısım ihmal ve hatalarımızın da bir sonucudur.

Çok şükür, Sayın Cumhurbaşkanımızın bu yıkıcı sözleşmeyi feshetmesiyle çoğumuz mutlu olduk ve Milletin geleceğine olan güvenimiz daha da yükseldi. Şimdi 80. maddesine göre feshettiğimiz bu sözleşmeden tam olarak çekilmemiz 3 ay sürecek. İstanbul Sözleşmesinin feshedilmesi elbette her sorunun çözülmesi anlamına gelmiyor. Ama son yıllarda aile kurumuna yapılan birçok saldırının yasal ve psikolojik ilham kaynağı olduğu için çok büyük bir önem arz ediyor. Devletin ve Hükümetin, halkın sesini duyduğunu, değerleriyle savaş açan akımlara karşı korumaya geçtiğini gösteriyor. Bu kutlu adımı daha güzel ve kalıcı önlemlerle değerli ve etkili kılmak, hemen her kesimin endişelerini dikkate alacak yapısal çözümleri sağlamak, hepimizin boynuna bir borç ve gelecek nesillerimizin kalitesi için bir görevdir.

Sırada neler olmalı?

İstanbul Sözleşmesinin dayanak olduğu veya ilham verdiği çok sayıda mevzuat ve kamu uygulaması bulunmaktadır. Toplumun değerlerini ve çoğunluğun yaklaşımını da yansıtacak bir çalışma grubu içinde feminist ve seküler akımların baskılarından bağımsız kalacak bir disiplin altında, mevzuat taraması yapılarak, mevcutların yerine alternatif ve ihtiyaca göre yeni metinler tasarlanarak, kamuoyu nezdinde tartışılarak benimsenmesi ve iyileştirilmesi sağlanmalıdır.

Bir öngörü ve tavsiye niteliğindeki düşüncelerimiz şunlardır:

A- Çekilmemiz Gereken Diğer Uluslararası Sözleşme ve Protokoller:

1- Birleşmiş Milletler CEDAW Sözleşmesi: 1985 yılında imzaladığımız bu sözleşme aile kurumunun temel yıkım dayanağı olmuş ve en büyük zarar bu sözleşme ile verilmiştir. Süresiz nafaka, Aile Reisiği

kavramının kaldırılması, erkeğin evlilik içinde kavram sıfatıyla aldığı görev ve yetkilerin yok edilmesi, zinanın suç olmaktan çıkarılışı, toplumsal cinsiyet eşitliği kavramının mevzuata girmesi gibi çok sayıda sorunun asıl kaynağı bu sözleşmedir.

2- Lanzarote Sözleşmesi: 2007 yılında imzaladığımız ve 2011 yılında uygulamaya aldığımız bu sözleşme 15 yaş ve üzeri gençlerin rızaları ile pornografik unsurlar içinde yer almasına, cinsel serbestlik yaşamasına, 13-15 yaş arası çocukların kendi aralarında rıza ile cinsel beraberlik yaşamasına yasal kılıf oluşturmaktadır. Çocukları koruma adıyla çocuk cinselliğini meşrulaştırma aracı olmuştur.

3- Fulbright Anlaşması: ABD ile aramızda yapılan bu anlaşma ile Milli Eğitim sistemi yürürlüğe girdiği 18 Mart 1950'den itibaren ABD hegemonyası altına alınmıştır. Bu yüzden eğitim yapımız bir türlü milli olamamış, toplumsal cinsiyet eşitliği projeleri ile ateist, İslam karşıtı müfredat yapısı, tarihimize ve değerlerimize batılı gözle yaklaşan mantığı içinde problemler nesiller yetişmesine, hem dünyevi hem de uhrevi ilimler açısından yetersiz ve başarısız bir süreç oluşmasına neden olmuştur. Bu anlaşma ile kurulan, 9 üyesinden 5'inin ABD tarafında bulunduğu komisyonun "**Birleşik Devletler Eğitim Komisyonu**" adını taşıması da işgal zihniyetiyle çalıştırıldığı bir göstergesidir.

4- Avrupa Konseyinin yayınladığı Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesine imza atarak taraf olduk. Bu sözleşmenin eşcinsel evliliği gibi konuları da insan hakları kapsamına alan yaklaşımlarına rezerv koymakla birlikte, asıl olarak idamı tamamen yasaklayan 6 ve 13 numaralı protokollerinden de çekilmemiz gerekiyor. Çünkü bunlar kaldığı sürece vahşice işlenen kadın, çocuk ve erkek cinayetlerine karşı gerçek adaleti tesis etmemiz, hak ettiği şüphe götürmeyen sapık, katil ve vatan hainlerine idam cezasını getirmemiz mümkün olmayacak. İdam cezası ile birlikte kısas esaslarının da tanımlanması gerekir. Kısas olduğunda katilin idamı veya maktulün yakınlarına fidyeye ödemesi sağlanabilir. Sayın Cumhurbaşkanımız, idam konusu her açıldığında Meclisi işaret ederek, idam teklifi önüne gelirse onaylarım diyor ama, önce kendisinin bu protokolleri iptal ederek Meclisin yolunu açması lazım! Aksi takdirde bu meyandaki sözlerinin karşılığı olmayacaktır.

B- Kanunlarımızda Yapmamız Gereken Düzenlemeler:

1- Anayasamızdan cinsiyetçi tanımlamalar ve ayrımlar çıkarılmalıdır. Devletin aile, çocuklar ve gençlikle ilgili görevleri netleştirilmelidir.

a) Anayasanın 10. maddesine eklenen "*Kadınlar ve erkekler eşit haklara sahiptir. Devlet, bu eşitliğin yaşama geçmesini sağlamakla yükümlüdür. (Ek cümle: 7/5/2010-5982/1 md.) Bu maksatla alınacak tedbirler eşitlik ilkesine aykırı olarak yorumlanamaz.*" ifadesi kendi içinde çelişkili ve cinsiyet ayrımcılığını meşrulaştırıcı bir yaklaşımdır. 2010 yılında anayasamıza İstanbul Sözleşmesi zihniyeti ve çalışmasıyla sokulan bu son cümle çıkarılmalıdır.

b) Anayasanın 41. maddesi içinde yer alan "*Devlet, ailenin huzur ve refahı ile özellikle ananın ve çocukların korunması ve aile planlamasının öğretimi ile uygulanmasını sağlamak için gerekli tedbirleri alır, teşkilatı kurar.*" ifadesinde aile planlamasına vurgu yapılması anlamsız ve gereksizdir. Nüfusun yaşlandığını, çocuk sayısının düştüğünü tespit ve şikayet ettiğimiz bu zamanda, aile planlamasına aşırı vurgu yapılması sakıncalı ve kasıtlı gibi görünen bir hatadır. Ailenin korunması, huzur ve refahının sağlanması; öncelikle ekonomik iyiliğin yaygınlaştırılması, toplumsal değerlerin yaşatılması, sağlıklı beslenme ve hayat şartlarıyla ilgilidir. Toplumun genel ahlak kurallarına aykırı yayınları önlemek, alkol, uyuşturucu, kumar ve faiz gibi kötülöklere karşı önlem almak devletin temel görevidir.

c) Gençliğin korunması için Anayasanın 58. maddesinde sayılan hususlar hayata geçirilmelidir. Milli Piyango ismi tamamen kaldırılmalıdır. Milli ifadesinin kullanılabileceği kurumlar kanunla tanımlanmalıdır. At yarışları, spor toto, iddia gibi bahisler ve internet üzerinden kumar oyunları yasaklanmalıdır. TV'lerde

gençliğin ahlakını ve sağlığını hedef alan yoğun şiddet içerikli yayınlar, ahlaksız hayatı ve israfi özendirilen senaryolar, cinsel sapkınlıkları reklam eden programlar yasaklanmalıdır. Toplumdaki sağlıksız ve ahlaksız kişilerin hayatını sansürsüzce ortaya dökerek ve didikleterek yayılmasına, tanınmasına ve zamanla normal görülmesine neden olan programlar yasaklanmalıdır.

2- İstanbul Sözleşmesine dayanarak çıkarılan 6284 sayılı kanun ise, ya kaldırılarak yenisi yapılmalı veya aşağıdaki hususları içeren kapsamlı bir yenilemeye tabi tutulmalıdır:

a) Acil durumlarda mağdur tarafın özellikle fiziksel şiddet görmesini önleyecek şekilde hızlı ve kısa süreli uzaklaştırmalar 2 veya 3 gün gibi kolaylıkla verilebilmeli ama daha fazla uzatılması mümkün olmamalıdır.

b) Kadının beyanı esastır yaklaşımı yerine mağdur olan tarafın beyanı, delil ve diğer tespitler ile birlikte olmalıdır.

c) Uzaklaştırma kararları zinaya devlet koruması, haysiyetsiz yaşamı sürdürme ve eşler arasında cezalandırma unsuru olmaktan çıkarılmalıdır.

d) Evden uzaklaştırılan kişinin kalacağı mekanı da uzaklaştırma kararını veren yetkililer sağlamalıdır.

e) Uzaklaştırma kararı alınan ailelerde taraflar ve çocuklar zorunlu psikoterapik seanslara ücreti devlet tarafından karşılanarak alınmalıdır.

f) Aile sorunlarında tarafların kabul edeceği aile büyükleri veya bölgenin kanaat önderi sayılan kişiler (muhtar, imam, öğretmen vb. tanınan ve sayılanlar) veya Aile Bakanlığı tarafından o bölge için görevlendirilen sosyal hizmet uzmanları, sosyologlar, psikologlar, psikolojik danışmanlar, aile danışmanları gibi uzmanların ARABULUCU olması sağlanmalıdır. Aile birliğinin korunmasının, şiddet olaylarının önlenmesinin esas olduğu, boşanma ve velayetin tek taraflı alınması gibi durumların zorunlu olmadıkça uygulanmaması, bu tür yönlendirme gerekçelerinin kayıtlara eksiksiz olarak alınması kural olmalıdır.

g) İstanbul Sözleşmesinin zehirlerinden birisi olan 18 yaş altındaki çocukların cinsel yönelimlerine kendilerinin karar verebilmesi ve bu talebin engellenmesinin şiddet sayılması gibi saçmalıkların önüne geçilmelidir. 18 yaş altı çocukların cinsel kimliklerine kendilerinin veya ebeveynlerinin müdahale hakkı olmamalıdır. Çok nadir görülen çift cinsiyetle doğum gibi hallerde ise, baskın görülen, çocuğun ve ailenin de rıza gösterdiği tarafa uygun tedavi ve girişimsel işlem yapılması sağlanmalıdır.

h) Bir erkekle yabancı bir kadının tartışması mahkemeye taşındığında kadın şikayetinden vazgeçerse dava düşmektedir. Bu kadın erkeğin karısı olduğunda ise şikayetinden vazgeçse bile kamu davası sürdürülerek evli olmak erkekler için zulme bahane edilmektedir.

ı) 6284 yasasına dayalı olarak çıkarılan çok sayıda yönetmelik ve genelge gibi alt mevzuat belgeleri de yürürlükten kaldırılarak ulusal kanalların "prime time" zamanlarında Toplumsal Cinsiyet Eşitliği yayın zorunluluğu gibi fitnelere de son verilmelidir.

3- Türk Medeni Kanununda aşağıdaki düzenlemeler yapılmalıdır:

a) Kadınların doğal hakkı olan mehir ödemesi veya alacağı resmi güvence altına alınmalıdır. Boşanma hallerinde kadınların mağdur edilmemesi için mehir alacağının tazminat gibi ödenmesi takip edilmeli, mehir alacağı olmadığı, boşanan erkeğin işsizlik veya fakirlikten ödeme gücünün bulunmadığı durumlarda kadınların geçimi için en fazla bir yıl olmak üzere devlet tarafından sosyal yardım ödemeleri yapılmalıdır. Yeniden evlenmesi mümkün olmayacak kadar yaşlı, hasta veya engelli olan, kendisi her

hangi bir işte çalışamayacak durumda olan kadınların sosyal yardım desteği süresiz uzatılabilir.

b)169. madde içinde yer alan ve dava boyunca ödenebilen tedbir nafakasının süresi en fazla 3 ayla sınırlı tutulmalıdır. Aldatma ve aile bireylerine şiddet gibi ağır kusuru olan kişilerin tedbir nafakası alması kesin ifadelerle önlenmelidir.

c) 175. madde içinde yer alan nafakanın süresiz verilebileceği ibaresi kaldırılmalıdır. Nafaka ödeme süresi azami 1 yıla sınırlı olmalıdır. Aldatma, çocuğa ve eşine karşı şiddet, mal ve can emniyetini ihlal etme gibi açıkça kusuru olan kişilere nafaka bağlanması kesin olarak önlenmeli ve Yargıtayın aksi yöndeki içtihatlarına mahal bırakılmamalıdır.

d) 182. maddeye göre iştirak nafakası hükmedilen kişilerin çocuğun ortak velayetine sahip olmaları temel olmalı ve çocukla ilgili bütün önemli kararlara iştiraki ve bilgilenebilmesi sağlanmalıdır.

e) 364. maddede ifade edilen akrabaların yardım nafakası verme sorumluluğu hayata geçirilmelidir. İmkani olduğu halde alt ve üst soyundan 1. derecede yakınlarına nafaka ödemeyenler için yasal takibat yapılmalıdır. Kendisi çalışamayacak durumda bulunan, akrabaları olmayan veya durumları nafaka vermeye uygun olmayan kişilerin sosyal devlet ilkeleri gereği kamu yardımlarından faydalanmasını Aile Bakanlığının taşra teşkilatı takip ederek ifa etmelidir.

f) Boşanma davaları en fazla 3 ay içinde sonuçlanmalıdır. Boşanma davalarında çekişme konusu olan tazminat vb. konular ayrı dava dosyaları şeklinde bakılmalıdır.

g) Evliliklerde mal ayrılığı ilkesi varsayılan durum olmalı, sözleşme yapılmadıkça sadece evlilik yapıldığı için kişilerin boşanma sırasında haksız zenginleşmesine engel olunmalıdır.

h) İnançımıza ve kültürümüze göre çocuğun velayeti baba tarafına aittir ve bu yüzden soyismi verilmektedir. Özellikle yaşı küçük olan çocukların varsayılan değer olarak anne tarafına tam velayetle verilmesi bu doğal hakkın gaspına, annelerin boşanma nedeniyle çocuklarını babalara karşı silah gibi kullanmasına neden olmaktadır. 0-10 yaş arası çocuk cinayetlerinde katilin %80'ler civarında anne tarafının olması bu yaklaşımın çok da sağlıklı olmadığını göstermektedir. Çocuklarda velayetin en azından ortak tutulması, görüş ve ziyaretlerin engellenmemesi, çocuğa her iki tarafın akrabalarıyla kaynaşacak zamanın ve imkanın verilmesi esas olmalıdır. Çocuğu diğer ebeveyne karşı kıskırttığı ve göstermekten sakındığı tespit edilen kişilerin velayeti iptal edilebilir.

4- Türk Ceza Kanununda aşağıda düzenlemeler yapılmalıdır:

a) Vatan hainleri, katiller ve çocuk tecavüzcüleri için idam cezası geri getirilmelidir. Bunu engelleyen uluslararası protokollerden çıkılmalıdır.

b) Alkollü iken bir suç işlemek hafifletici değil bilakis ağırlaştırıcı unsur sayılmalıdır. Alkollü araç kullanan herkes kaza yapmasa bile kasten adam öldürme ve yaralamaya teşebbüsten ceza almalıdır. Sarhoşken trafik kazası yapıp 3 kişiyi öldüren kişilerin 3 yıl içinde sokaklara geri dönmesi gibi hukuk garabetleri bir daha asla yaşanmamalıdır.

c) Zina yeniden suç sayılmalı, evliyken zina yapan kadın ve erkeklerin cezaları bekarlardan daha fazla olmalıdır.

d) Fuhuşa aracılık etmenin cezası arttırılmalı, resmi kayıtlı veya gayri resmi fuhuşa müsaade edilmemelidir.

e) İftira suçunun cezası ağırlaştırılmalı, iftira edilen kişiye isnat edilen suçun ceza karşılığı iftira eden

kişiyeye verilmelidir.

f) Sapkınlığın yayılmasını amaçlayan ve toplumun değerlerine savaş açan eşcinsel, LGBT vb türevler altında dernek veya benzeri örgütlerin kurulması, medyada ve halkın arasında propaganda yaparak toplumun değerlerini tahkir etmesi yasaklanmalıdır. Bu tür oluşumlar terör örgütleri kapsamına alınmalıdır.

g) Kadın veya erkeğe özel cinsiyetçi, bölücü, toplumun bir kısmını diğerlerine kışkırtıcı dernek vb. örgütlenmeler yasaklanmalıdır. Kültürel ve tarihsel olarak kökü bulunmayan taleplerle ortaya çıkan, kadının ve erkeğin fitri görevlerini inkar eden ve değiştirmeye çalışan yapılanmalar sosyal terör örgütü gibi değerlendirilmelidir.

C- Diğer Genel Düzenlemeler:

1- Aile Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığının, KADEM başta olmak üzere feminist grupların resmi teşkilatı gibi yapılanması ve çalışması önlenmelidir. Aile Bakanlarının hep aynı kaynaktan ve kadınlardan seçilmesi terk edilmelidir. Eğer adı AİLE olacaksa, ailenin kuruluşunu başlatan ve yaşaması için hayatını vakfeden erkeğin varlığı inkar edilmemeli ve iyi aile babası örnek erkeklerin de Aile Bakanı olması sağlanmalıdır. Aile Bakanlığı içinde tıpkı kadınlarda olduğu gibi Erkeğin Statüsü Genel Müdürlüğü de kurularak aile odaklı bir yapılanmaya gidilmelidir.

2- İnternet ve TV başta olmak üzere toplumun değerleriyle savaş açan yayınların önlenmesi, ulusal yayınlarda ahlaksızlığın, israfın ve şiddetin her ne şekilde olursa olsun yayınlanması önlenmelidir.

3- Her türlü şiddetin temelinde yer alan alkolle mücadele için sadece yüksek vergi kolaylığından kaçınılmalıdır. Alkollü iken işlenen suçların cezası arttırılmalı, alkolden kurtulmak isteyenler için etkili rehabilitasyon programları düzenlenmeli, kişileri alkole iten sebepler araştırılarak bunlarla ilgili özel çalışmalar yapılmalıdır.

4- Kişilerin beden sağlığını ve hormonal yapısını bozan gıdalara karşı önlem alınmalı, helal gıda mevzuatı işler hale getirilmeli, gıdalardaki ilaç ve katkıların sıkı takibi yapılarak koruyucu önlemler alınmalıdır.

5- Evlenmek isteyen herkesin zorunlu olarak katılacağı evlilik okulları açılmalıdır. Nikah için başvuran çiftler bu okullarda değerlerimize ve kültürümüze uygun bir müfredat içinde cinsellik, iletişim, psikolojik şartlar, ekonomi yönetimi, temel sağlık ve ilk yardım, temel ev becerileri gibi konuları öğrenmelidir.

6- Ev hanımlığı ve annelik vasıfsız işçi statüsünde değil özel ve değerli bir toplumsal görev olarak tanımlanmalıdır. Kocasının yeterli olamadığı durumlarda ev hanımlarının temel güvencesi devlet olmalı ve teşvik primleriyle evde annelik özendirilmelidir. Evlilik süresince kadınların hesabına açılan bir devlet fonunda birikim yapılması ve kamu tarafından işletilmesi, 25 yıl ve üzerinde evliliğini sürdüren kadınlara yıllık veya aylık gelir ödemeleri yapılmalıdır.

7- Kadınların istemedikleri halde çalışmak zorunda kalmamaları için, çalışan erkeklerin maaşlarında eş çalışmıyor ise yüksek aile ve çocuk yardımı ödemeleri olmalıdır. Bu rakamlar sembolik değil anlamlı bir düzeyde verilmelidir.

8- Cumhuriyet tarihimizin 64 yılı boyunca uygulanan evlilik yaşları, 2001 yılında kabul edilen yeni Medeni Kanunla 18'e çıkarılmıştı. Bu tarihten sonra kanundaki değişikliği dikkate almayan vatandaşlarımızın bir kısmı, gelenek ve göreneklerinin etkisiyle 14-15 yaş civarı evliliklerine devam ettiler. Bunların çoğunluğu da Roman vatandaşlarımızdı. Diğerleri de genelde kırsal kesimlerde yaşayan halktan birileriydi. Önce kendi aralarında dini nikah ve düğün yaptılar, sonra da yaşları uygun olunca

resmi nikahla evliliklerini sürdürdüler. Fakat bu sırada çocukları olunca hastane kayıtlarında evlilik yaşlarının düşüklüğü ortaya çıktı ve kamu adına soruşturmaya tabi tutularak haklarında ceza davaları açıldı. 7-8 yıl süren bu davalar sonunda, kızların yaşlarına göre değişmekle birlikte, 5-6 yıldan 14-15 yıla kadar hapis cezaları verildi. Yaşı kanuna göre küçük kızlarla evlenen erkekler ile bu kız ve erkeklerin babaları hapse atıldılar. Resmi nikahlı kocaları ve babaları hapse atılan kadınlar çocukları ile ortada kaldı. Devlet onlara razı mısın, senin nikâhlı kocanı sana tecavüz ettiği için hapse atıyoruz, kabul ediyormusun diye sormadı! Bu kadınlar ve çocukları dışarıda, eşleri de içeride perişan oldu. Hapishane ziyaretlerinde tecavüzcüsü sayılan kocalarıyla pembe odalarda cinsel birliktelik yaşamaları da sağlanmaya devam etti. Tecavüz, zorla alıkoyma gibi suçlar ve suçlular konu dışında olmak üzere, sırf kanundan küçük yaşta evlendiği için hayatı karartılan bu insanların, topluma tekrar kazandırılmaları gerekir. Bir trafik kazasında sarhoşken 3 kişiyi öldüren katiller 3 yıl hapis yatıp kurtulabiliyorken, Allah'ın haram saydığı zina yerine helal yoldan evlenen insanların hapislerde çürütülmesi, ne hakka ne de hukuka sığar! Bu insanları bir seferliğine de olsa affetmek ve yuvalarına kavuşturmak zorundayız. Onların gözyaşları ve bedduaları peşimizi ahirete kadar bırakmaz! Bu sorunun acilen çözülmesi, çok genç yaşta evliliklerin olmaması için de eğitim ve bilinçlendirme çalışmalarının devam etmesi gerekir.

9- Evlilik yaşının aşırı geciktirilmesi de kadın ve erkeklerin farklı şekilde gayri meşru yaşamaya başlamalarına, sapkınlıkların yayılmasına, ileri yaşlarda evlenilse de cinsel ve duygusal yönlerden uyumsuzluk, tatminsizlik gibi sorunların oluşmasına neden olmaktadır. Devletin şu anda 28 civarına yükselen evlilik yaşı ortalamasını 20'ye yakın seviyelere indirmek için özel çalışmalar yapması gereklidir.

D- SONUÇ

Yukarıdaki görselden de anlaşılacağı üzere, İstanbul Sözleşmesi ailemize saldıran çok sayıda unsurlardan sadece birisidir. Kritik ve sembolik değeri olduğu için, iptal edilmesi son derece önemli ve güçlü bir mesaj niteliğindedir. Halkımızın beklentisi de bu adımın açıklamaya çalıştığım hususları da kapsayacak şekilde ilerlemesi ve şiddetin temel kaynağı olan sorunların çözülmesidir. Sayın Cumhurbaşkanımızın, Ayasofya Camisinin açılışından sonra aldığı en cesur ve güzel karar İstanbul Sözleşmesinin feshi olmuştur. Bu kutlu adımı diğer eksikleri de tamamlayarak taçlandırmak kendisinin ve hükümetinin tarihi bir sorumluluğudur. Zira, yukarıda saymaya çalıştığımız aile düşmanı kanun ve uygulamaların önemli bir kısmı maalesef kendilerinin iktidarında olmuştur. Diğer adımlarla birlikte, bu zararların da telafisi ve halkın değerleriyle yeniden kucaklaşma sağlanabilecektir.

Bu sıralar, iptal edilen İstanbul Sözleşmesinin yerine Ankara Mutabakatının hazırlandığı söylenmektedir. Allah şahidim olsun ki, yukarıda saydığım sorunlar giderilmedikçe isterse MEKKE mutabakatı yapılsın, hiçbir anlamı ve hayra etkisi bulunmayacaktır. Bu yapısal düzenlemeler eksik kalırsa, İstanbul Sözleşmesinin iptali sadece halkın gazını alma ve iyice hoyratlaşan feministlere biraz ayar verme gibi anlaşılacaktır. Bizler Sayın Cumhurbaşkanımızın böyle bir ucuzluk peşinde olmadığına inanıyor ve Millet'in gönlünü fethedecek yeni adımlar atacağını bekliyoruz. Yüce Rabbimiz hayırlı işlerinde yollarını dümdüz eylesin. Kendisine hayırlı, basiretli, ferasetli, adaletli danışmanlardan ve siyasilerden yoldaşlar nasip eylesin. Milletimize de her zaman hayrı ve güzelliği isteyecek iman, gayret, birlik ve beraberlik şuuru versin. Amin...

Ercan ÖZÇELİK

Türkiye Aile Meclisi Başkan Yardımcısı

Sağlık ve Sosyal Hizmet Ordusu Sendikası İstanbul Başkanı

Kaynaklar:

Kur'an-ı Kerim:

<https://kuran.diyaret.gov.tr/mushaf/kuran-meal-2/bakara-suresi-2/ayet-120/diyaret-isleri-baskanligi-meli-1>

T.C. Anayasası:

<https://www.mevzuat.gov.tr/mevzuat?MevzuatNo=2709&MevzuatTur=1&MevzuatTertip=5>

Türk Medeni Kanunu: <https://www.mevzuat.gov.tr/MevzuatMetin/1.5.4721.pdf>

Türk Ceza Kanunu:

<https://www.mevzuat.gov.tr/mevzuat?MevzuatNo=5237&MevzuatTur=1&MevzuatTertip=5>

6284 Sayılı Kanun:

<https://www.mevzuat.gov.tr/File/GeneratePdf?mevzuatNo=17030&mevzuatTur=KurumVeKurulusYonetmeli&mevzuatTertip=5>

İstanbul Sözleşmesi: <https://rm.coe.int/1680462545>

CEDAW Sözleşmesi: <https://www.tbmm.gov.tr/komisyon/kefe/docs/cedaw.pdf>

Fulbright Anlaşması:

https://www.tbmm.gov.tr/tutanaklar/KANUNLAR_KARARLAR/kanuntbmmc032/kanuntbmmc032/kanuntbmmc03205596.pdf

Sağlıkta Sözleşmeli Yöneticilik Nasıl Gidiyor?

Türkiye’de son 20 yıl içinde yaşanan büyük gelişim ve değişim rüzgarlarının en fazla hissedildiği alanlar arasında sağlık sektörü başlarda yer alıyor. Sağlıkta çok radikal denebilecek kararlar alındı ve uygulandı. Bazılarının çok anlamlı ve gerekli olduğu bizzat toplumun kabul edip benimsemesiyle tescil edildi ve olumlu siyasi etkileriyle ödüllendirildi.

Sağlıkta dönüşüm programının en belirgin ve başarılı yönü, kamu sağlık hizmetlerinin önce sosyal güvenlik kurumlarından başlayarak birleştirilmesi ve Sağlık Bakanlığı yönetiminde standart hizmet kurumlarına çevrilerek halkın sağlık hizmetlerine erişimine eşit şekilde açılmasıdır. 15 Temmuz kalkışmasından sonra askeri sağlık tesislerinin de bu halkaya katılmasıyla, dışarıda kalanlar yalnızca Üniversite Araştırma Hastaneleri oldu. Onların da afilyasyon anlaşmalarıyla Sağlık Bakanlığının işletmesine yönelmeye başladığını görüyoruz. Askeri Tıp Uzmanlığına dair bir takım çekinceler belirtilse de genel olarak kamu hastanelerinin ortak bir otorite altında buluşmasının olumlu ve doğru karşılandığını rahatlıkla söyleyebiliriz.

Her eskinin kötü, her yeninin de iyi olmayabileceğini sağlıkta dönüşüm programının diğer uygulamalarında gördük. Tek çatı altında toplanan sağlık hizmetleri, garip bir şekilde tekrar 3’e bölündü. Halk Sağlığı, Kamu Hastaneleri ve Sağlık Müdürlükleri ayrı teşkilatlar şeklinde çalıştırıldı. Halk Sağlığı illerde tamamen ayrı bir müdürlük olarak yapılandı. Kamu Hastaneleri ise Genel Sekreterlikler şeklinde yazışma ve temsil açısından İl Sağlık Müdürlüklerine bağlı, fakat özerk ve faaliyetlerinde neredeyse bağımsız gibi kurgulandı. Kamu hastaneleri, adeta dev bir holdingin bölge müdürlükleri gibi gruplar halinde yönetildi. Hastane Yöneticileri, Genel Sekreterler, Başkanlar ve Uzmanlar sözleşmeli yöneticiler statüsüne alındı. 2 yıllık sözleşmeler imzalandı. Kamu hastaneleri genel sekreterlikleri kurulurken, artık profesyonel yönetime geçileceği, tıpkı özel şirketler gibi yönetim uzmanlarının ön plana çıkacağı iddia edilmişti. Ama öyle olmadı! Bütün önemli ve etkili makamlar yine hekimler tarafından dolduruldu. Hekim dışı profesyonel sağlık yöneticileri bir kaç yerde göstermelik konuldu. Sonra onların oldukça başarılı oldukları fark edilince, bu geleneğin yerleşmemesi için kısa sürede sözleşmeleri iptal edildi ve sağlıkta klasik görüntüye geri dönüldü.

Taşrada oluşan 3 başlı sağlık yönetimi, önemli kaynak ve personel israfına, iletişim ve koordinasyon

bozukluğuna, hizmet akışında aksamalara yol açar hale geldi. Makam ve unvan enflasyonu yaşandı. Nihayet bu durumun artık sürdürülemeyeceğini fark eden siyasi iktidarın, sağlığı tekrar tekli sistemde toplamasıyla, sorunların daha da büyümesi ve kalıcı hale gelmesi nispeten önlenmiş oldu. Halk sağlığı ile sağlık müdürlükleri yeniden birleştirildi. Kamu hastaneleri genel sekreterlerinin özerk statüsü kaldırıldı ve il sağlık müdürlüğüne bağlı alt birimler haline getirildi. Personel yönetimleri, destek hizmetleri gibi genel konular tek merkezde toplandı. Kamu hastaneleri hizmetleri başkanlıklarında, ilgili bölgeye özel işlerin takibi ve ayrıntıları bırakılmış oldu.

Sözleşmeli sağlık yöneticiliği, 3 bağlı sağlık sisteminden miras kalan bir uygulama olarak devam ettirilmiştir. Devletin güvenlik ve eğitim gibi temel hizmet alanlarında olmayan sözleşmeli yöneticiliğin sağlık hizmetlerinde ısrarla korunması garip görünen bir durum olarak, incelenmeye değer bir konudur.

Sağlıkta sözleşmeli yöneticiliğin devam ettirilmesinin sebepleri neler olabilir?

1- Eski sistemde kadrolu sağlık yöneticilerinin kalitesi, gayreti, bilgisi, dürüstlüğü, vizyonu ve ideolojisi kurumun kaderini doğrudan etkileyen unsurlardı. Kurumun genel profili yöneticilerin zaaflarını veya üstünlüklerini yansıtıyordu. Mezhepçilik, hemşericilik veya ideolojik kökenli kadrolaşmalar zaman içinde kurumda kök salabiliyordu. Çok uzun süren görev dönemleri içinde kurumsal körlük, geri kalmışlık, uyumsuzluk ve standart yapılardan ayrışma gibi istenmeyen kronik sorunlar oluşabiliyordu. Sözleşmeli yöneticilik modeliyle bu sorunları tekrar yaşanmaması istenmiştir.

2- Her hastanenin satın alma kararlarını tek başına alabildiği dönemlerde, gereksiz mal ve hizmet alımları ile israf ve yolsuzluğun daha kolay yaşanabildiği, kurumlar arası iletişim, paylaşma ve yardımlaşmanın kısıtlı olması nedeniyle, verimsiz yatırımların yapılabildiği dönemler olmuştur. Kaynakların ortak kullanıma açılması, satın alma kararlarında birlik ve toplu alımdan kaynaklanan faydayı sürdürebilmek için, sözleşmeli ve bir üst kurumun liderliğinde mali yönetime devam edilmesi istenmiştir.

3- Sözleşmeli yöneticilerden önce sağlıkta kadrolu ve vekaleten atanan makamlar vardı. Kadrolu yöneticilerin siyasi veya idari yönetimle uyumsuzluğu fark edilince yapılabilecek şeyler sınırlıydı. Sürgün niyetli tayinler geçerli bir yasal zemine bağlı yapılamayınca, idari mahkeme kararlarıyla geri dönölüyordu. Merkezi yönetimin buna karşı bulduğu yöntem ise mümkün olduğu kadar asaleten değil, vekaleten atama şekli olmuştur. Sözleşmeli yöneticiler ise 2 yıllık sözleşme dönemi içinde veya dönem sonunda istenirse kolayca bitirilebileceği için, Bakanlık bu konfor ve rahatlıktan vazgeçememiştir.

4- 2012 yılında 663 sayılı KHK ile sözleşmeli sağlık yöneticiliği gelince, mevcut hastane yöneticileri arasındaki hekim dışı personelin kadrolu olanları Araştırmacı statüsüne alınarak, genelde ilçe sağlık müdürlüklerinde kızağa çekildi ve tabiri caizse hiç çalıştırılmadan maaşları ödenerek büyük bir israf kaynağı oluşturuldu. Yılların deneyimiyle yerleşen Başhemşirelik makamı yok edildi. Başhemşireler sahaya normal hemşire olarak dağıtıldı. Kadrolu olmayan vekil yöneticiler de sözleşme imzalamadıysa resmi kadrolarına geçti. Hekim kökenli yöneticilerin büyük bir çoğunluğu sözleşmeli yönetici yapıldı. Yapılmayanlar veya kabul etmeyenler asli görevlerine döndürüldü. Kamu Hastaneleri Birlikleri uygulamasında ortaya çıkan sözleşmeli yöneticiler ordusunu ve onlara referans olan siyasileri üzmemek için devam kararı verilmiş olabilir.

5- Sözleşmeli yöneticilik makamları, yetkili sendikaların oyalandığı ve uğraştığı bir kör kuyu gibi olmuştur. Sendikanın kıdemli üye ve yöneticilerinin öncelikli hedefleri arasında sözleşmeli yöneticilik makamlarına gelmek, gelemiyorlarsa bir yakınlarını getirmek vardır. Bazı sendika başkanları veya temsilcileri, aynı zamanda sözleşmeli yönetici olacak kadar gözlerini karartabilmiştir. Sağlık Bakanlığı ve siyasi iktidar açısından sendikaların sözleşmeli yöneticilerle bu kadar ilgilenmesi memnuniyet vericidir.

Çünkü o makamlara gelebilmeleri için o kadar çaba sarf ettikten sonra kolay kolay aleyhlerinde bir faaliyet gösteremez, eksiklerini ve hatalarını ortaya çıkaramaz, üyelerin haklarını savunmada yeterince ısrarlı olamazlar. Kimi kime şikayet edecekler, öyle değil mi?

Sağlıkta sözleşmeli yöneticiliğin sıkıntıları nelerdir?

1- Sözleşmeli yöneticilerin, özellikle hastanelerde gerçek anlamda performans gösterebilecekleri özerk bir alanları kalmamıştır. Personel hareketleri ve mali yönetimle ilgili eski yetkileri yoktur. Sistem aşırı şekilde merkeziyetçi bir yapıya dönüşmüştür. Yöneticilikten ziyade idarecilik vasıfları ön plana çıkmıştır.

2- Sözleşmeli yöneticilerin performansları sayısal olarak ölçülüp hesaplanmadığı halde, ek ödeme performansları sabit ve tavandan ödenerek diğer sağlık çalışanlarının hakları yenilmiştir. Örneğin bir hemşire, hastanenin mali durumuna göre çoğu kez sifıra yakın veya ayda birkaç yüz TL ancak ek ödeme alabiliyorken ve bu miktar her ay belirsiz ve düzensiz şekilde hesaplanıyorken, sözleşmeli idarecilerin bu sıkıntılardan hiç etkilenmemeleri ve aynı ek ödeme havuzundan almaları adil ve hakkaniyetli bir durum değildir.

3- Sözleşmeli sistemle kurumsal kültür ve değerlerin aktarılması bozulmuş, kurumsal hafızalar kötü etkilenmiştir. Farklı kurumlardan ve hatta sağlık sektörü dışından da gelebilen sözleşmeli yöneticiler nedeniyle uyumsuzluk ve rahatsızlıklar yaşanmıştır.

4- Sözleşmeli yöneticilerin sınırlı süreli görev yapması ve her an sözleşmelerinin sonlanabileceği endişeleri yüzünden, yapısal ve uzun vadeli kararlar almada çekinik kalmalarına, sorunları çözmek yerine örtme ve erteleme yoluna gitmelerine, kurumsal aidiyet duygularının fazla gelişmemesine neden olabilmektedir.

5- Ehliyet ve liyakat sorunu bulunan hemen her yönetici gibi, bir kısım sözleşmeli sağlık yöneticileri de ilk defa milyonluk bütçeleri ve yüzlerce çalışanı yönetmekle yüzleştikleri acemilik devrelerinde astlarına mobbing, üstlerine yalakalık yaparak eksiklerini kapatmaya çalışmış, iş barışını ve huzurunu mahvedebilmiştir. Emek verip deneyim kazanmadan paraşütle atanan yöneticilerin, zarar ve ziyanları milletin sırtına yüklenmiş, doğru dürüst hesapları bile sorulamamış, çok belli edenlerin sözleşmeleri feshedilerek üstü kapatılmıştır.

6- Sağlık Yöneticisi olma kriterleri aşırı derecede genişletilmiş, saha dışından veya saha içinden atanan deneyimsiz yöneticilerle sistemin balansı bozulmuştur. Örneğin eskiden bir hemşirenin başhemşire olabilmesi için en az 10 yıl sahada deneyim şartı bulunuyorken, sözleşmeli sistemde her hangi bir sağlık lisansiyeri mezun olduğu gün, hiç bir hastanın yüzünü bile görmeden Sağlık Bakım Hizmetleri Müdürü (eskinin Başhemşire karşılığı) olabilir!

7- Sözleşmeli yöneticilerin siyaset ve siyasetçilerle etkileşimleri aşırı derecede çoğalmış ve çoğu kere siyaset referanslı atanmaları nedeniyle kayırmacılık ve ayrımcılık gibi işlemleri biraz gönüllü, biraz da zorunlu hissederek yapabildikleri görülmüştür.

8- Kurum içi kariyer gelişiminde, çalışanların sistemin adaletine ve şeffaflığına olan güvenlerini yok etmiş ve çarenin ya sendika veya nüfuslu siyasi tanıdıklar tarafında olacağı algısını yerleştirmiştir. Objektif sınavlarla yapılabilecek ehliyet ve liyakat esaslı kariyer sürecini yok etmiştir.

9- Sözleşmeli yöneticiler arasında da hekim hegemonyası ısrarla sürdürülmüştür. Hekimlik bilgisiyle ilgisi olmayan Başkanlık gibi makamlar için sözleşme imzalayan hekimler ve hekim dışı kişilerin maaşları arasında iki kata varan uçurumlar söz konusudur.

10- Sağlık Bakanlığının merkez yönetimi sözleşmeli değildir. Sözleşmeli yöneticilik çok matah bir şey ise

merkez teşkilatın tamamı da sözleşmeli sisteme geçmeliydi. İllerde sağlık müdürlükleri sözleşmeli yapılarak sistem iyice sıkıntılı hale getirilmiştir. Demoklesin kılıcı gibi sözleşme baskısı her zaman üzerinde bulunan ve imza dönemlerinde stres yaşatılan il sağlık müdürlerinden yüksek performans ve işlerine odaklanmalarını beklemek hayal olacaktır.

11- Sözleşmeli sağlık yöneticileri için getirilen puanlama sistemi yetersiz ve etkisizdir. Bir dönem içinde kötü puanları sözleşme feshi sınırına dayanan kişinin yeni dönemde tüm sabıkası sıfırlanmakta ve yaptıkları yanına kar kalarak saltanatını sürdürebilmektedir.

12- Sağlık personeli sözleşmeli yöneticilerden memnun ve mutlu değildir. Özellikle ehliyet ve liyakat yoksunu yöneticilerin can bezdiren uygulamaları çalışma barışını yok etmektedir. Mutsuz ve huzursuz çalışan personelin sıkıntısı, doğal olarak vatandaşa da yansımakta, gereken ilgi ve alanın gösterilmesinde aksamalar yaşanmaktadır. Yetkili sendika ise sadece feryat ve isyanların tavan yaptığı dönemlerde göstermelik ziyaret ve twitter mesajları ile günü kurmanın derdinde ve yöneticilerinin kavuştuğu lüks hayat şartlarını kaybetme korkusu ile silik bir profil çizmektedir. Atanması için kırk kişiye ricacı oldukları sözleşmeli yöneticilere karşı, üyelerinin haklarını savunacaklarına, el pençe divan durur hale gelmişlerdir.

Sonuç ve Öneriler:

Eski kadrolu sistemin de yeni sözleşmeli sisteminde kendine göre iyi ve kötü yanları bulunmaktadır. Şu anda uygulanan sözleşmeli sistemin kötü yanları, iyi yanlarını bastırabilecek seviyeye gelmiştir. Yapılması gereken şey ya sözleşmeli sistemi iptal ederek kadrolu sistemi yukarıda sayılan sorunlu alanlarını iyileştirecek önlemler ile birlikte getirmek veya sözleşmeli sistemi yine yukarıda sayılan sorunlu alanlarını kaldıracak şekilde yeniden düzenlemektir.

Kadrolu sisteme dönülecek ise:

1-Kadrolar süresiz değil süre sınırlı olmalıdır. En fazla 8 yıl tahsisli olmalı ve ilk 4 yıldan sonra genel yeterlilik sınavından geçilmesi zorunlu tutulmalıdır. Sınavını veremeyen kişilerin kadroları alınarak asli görevlerine iade gönderilmelidir.

2-Kamu hastaneleri hizmetleri başkanlıkları büyük illerde de teke indirilmeli ve yöneticilerin sayısı düşürülerek fonksiyonel büro uzmanlarının ve personelinin sayıları ihtiyaca uygun seviyede tutulmalıdır.

3- Hastaneler arasında malzeme ve teçhizat yönetimi şeffaf şekilde takip edilmeli ve kaynak israfının, gereksiz mal alımlarının yapılması önlenmelidir.

Sözleşmeli sisteme devam edilecek ise:

1- Sözleşme imzalamak isteyen personelin tamamı, talep olduğu alanla ilgili genel yeterlilik sınavına alınmalıdır. Sınavdaki başarı sıralamasına göre öncelik verilmelidir. Kurum çalışanlarının kendi kurumlarındaki sözleşmeli yöneticilik pozisyonları için en az %5 teşvik puanı eklenmelidir.

2- Sözleşme süreleri 4 yıla çıkarılmalıdır. Kişiler aynı kurumda en fazla 2 dönem sözleşme yapabilmelidir. 2. sözleşme öncesinde de yeterlilik sınavından geçerli bir başarı puanı alması şart koşulmalıdır.

3- Sözleşme imzalamadan önce kişilerin kendi kadrolarında en az 5 yıl fiilen deneyim sahibi olmaları şart koşulmalıdır.

4- Dış kurumlardan veya özel sektörden hastanelere sözleşmeli yönetici atanması önlenmelidir. Sağlık

Bakanlığı alışanı olma zorunluluğu getirilmelidir.

5- Sözleşmeli yöneticilerin de diğer personel gibi her ay değişik tutarlarda hesaplanan ek ödeme sistemine dahil olmaları sağlanmalıdır.

6- Bir kurum için sözleşme imzalayan kişilerin Bakanlığın farklı birimlerinde görev alması kesin olarak yasaklanmalıdır.

7- İlçe sağlık müdürlüklerinde kızığa çekilen araştırmacı kadrosundaki eski sağlık yöneticilerine öncelik verilerek, tekrar sisteme girmeleri temin edilmeli israf kaynağı olmaktan çıkarılmalıdır.

8- Sözleşmeli yöneticilerin her hangi bir sendika ile doğrudan ve dolaylı irtibatlı olması, lehte veya aleyhte faaliyet göstermesi kesin olarak yasaklanmalı ve tespiti halinde sözleşmenin fesih nedeni sayılmalıdır.

9- Sözleşmeli yöneticilerin performanslarının değerlendirilmesinde, personeli ile iletişim becerileri ve memnuniyet anketleri ne çıkarılmalı, mobbing şüpheleri veya şikayetleri titizlikle incelenmeli, mobbing yaptđđ sabit görülen yöneticilerin sözleşmeleri feshedilmeli ve tekrar sözleşme imzalamaları önlenmelidir.

10- Sözleşmeli yöneticilerin sicil puanlama sistemi değerştirilmelidir. Mobbing, kayırmacılık, siyaset ilişkisi, sendikacılık vb kabahatlerin tespiti halinde derhal sözleşme feshine gidilmelidir. Alınan ceza puanları tıpkı sürücü ehliyetleri gibi süresiz olarak siciline işlenmeli ve 100 üzerinden 80 puana ulaştığında sözleşme feshine gidilmelidir. Sözleşmesi bu şekilde feshedilen kişilerin en az 5 yıl boyunca her hangi bir sağlık kurumunda sözleşmeli yönetici veya kadrolu idareci olması engellenmelidir.

Ercan ÖZÇELİK

Sağlık ve Sosyal Hizmet Ordusu Sendikası İstanbul İl Başkanı

Görsel kaynağı: <https://www.freepik.com>

Neden Bütün şerli Yollar İstanbul Sözleşmesine ıkıyor?

Türkiye’de son yıllarda duyduğumuz veya gördüğümüz bütün ahlaksızlıkların, sapkınlıkların, cinayetlerin, artan suç ve boşanma oranlarının, kültürel erozyonun nedenleri arasında mutlaka İstanbul Sözleşmesine ve ondan önceki Lanzorote, CEDAW gibi sözleşmelere ve bağlantılı protokollere giden bir yol vardır! Bu sözleşmeler kadar, bunları sosyal hayatımızın ortasına bomba gibi yerleştiren kanunlar, yönetmelikler ve diğer kamusal uygulamalar da etkilidir!

Boğaziçi Üniversitesinde tanık olduğumuz olayların nedeninde Rektör atamasına olan itiraz gözüküyor olsa da planlı bir şekilde konu LGBT sapkınlıklarının mücadele ve değerlerimize saldırı arenasına dönüştürülmüştür. Bu durum kesinlikle tesadüf değil, özel bir çalışmanın sonucudur. Nitekim, aynı üniversitede 2016 yılında ilk defa sapkınların öncülüğünde başlatılan “Cinsiyetsiz Tuvalet” uygulaması sapkın çevrelerin meşhur web sitesinde müjde olarak “**Boğaziçi’nde kazanım: İlk cinsiyetsiz tuvaletler açıldı**” başlığı ile yayınlanmıştı. Bu yüzden din ve ahlak düşmanlarının Kabe’i Muazzama’ya karşı yaptıkları ahlaksız ve seviyesiz saldırılar tesadüf değil, küresel şer güçlerin planlı bir çalışmasıdır.

İstanbul Sözleşmesinin bütün değerlerimize savaş açan ve taraf devletleri de bunların **kökünü kazımak** için taahhüt altına sokarak takip ettiği hedeflerinden bazıları:

1- Aile içinde veya dışında kadınlar üzerinde erkeklerin hiçbir söz veya etkisinin kalmamasını sağlamak, kadınların yaşantısını en ufak ölçüde etkilemeye veya yönlendirmeye çalışan erkeklerin tamamını “kadına şiddet” yaftasıyla en ağır ölçüde cezalandırılmasını sağlamak. Şiddet tanımını olağan üstü geniş tutarak erkeğe hareket alanı bırakmamak. (Madde 3- Tanımlar)

2- Meşru ve klasik Aile formu dışında kalan bütün gayri meşru ilişkileri, aynı ve karşıt cinsler arasındaki her türlü sapık ve sapkın birliktelikleri, yasalar karşısında meşrulaştırmak ve aile yaşantısına tanınan bütün haklardan (eşcinsel evlilik dahil) eksiksiz yararlandırmak. (Madde 4 - Temel haklar, eşitlik ve ayrımcılık yapılmaması)

3- Kadın ve erkeklerin fitri rollerini yok etmek üzere taraf devletlerin eğitimin her seviyesinde toplumsal cinsiyet eşitliği maskesiyle nesilleri ifsat ederek doğal cinsel kimliği yok ederek Gender ifadesiyle sapkınlığı eşcinselliği de tercih edilebilir hale getirmek. (Madde 14 - Eğitim, Madde 15 - Profesyonel kadroların eğitilmesi)

4- Taraf devletleri feminist ve sapkın LGBTP örgütleriyle işbirliği yapmaya, onlara her türlü izni vermeye, finansal destek olmaya ve faaliyetlerine destek vererek karar alma süreçlerine onları da katmaya zorlamak. (Madde 9 - Sivil Toplum Kuruluşları ve sivil toplum, Madde 13 - Farkındalığın arttırılması, Madde 18 - Genel yükümlülükler)

5- Ebeveynlerin çocuklar üzerindeki haklarını tamamen sıfırlamak, çocukların cinsel kimliklerini kendi başlarına sorgulama ve karar vermesini sağlamak, cinsi yönelimlerine karşı çıkan ebeveynlerden velayeti alarak işlevsiz bırakmak. (Madde 31 - Velayet altına alma, ziyaret hakları ve emniyet)

6- GREVIO Uzmanlar Kurulu üzerinden tıpkı işgal edilmiş devletler gibi her türlü bilgi, belge, inceleme, seyahat, sorgulama ve gümrük geçişlerini suç unsuru olsa bile özgürce yapmak ve sınırsız denetleme ve raporlama imkânı vermek. (Madde 66 - Kadınlara yönelik şiddetle ve aile içi şiddetle mücadele konusunda uzmanlar grubu)

Bugün Boğaziçi Üniversitesinde sapkınca eylemler yapan ve kutsallarımızı ayaklar altına alan gençler başka ülkelerde yetişmedi! Uzaydan da gelmedi! İstanbul Sözleşmesinin dayattığı normlara göre, Milli Eğitim Bakanlığının her seviyesinde tavizsiz uygulanan Toplumsal Cinsiyet Eşitliğine uygun ve ateist bakış açısıyla derlenmiş müfredatı ile büyüdü! Gördüğümüz şey, sözde Eğitim sisteminin Fulbright, CEDAW, İstanbul Sözleşmesi, Lanzarote Sözleşmesi vb. dayatmalarıyla meydana gelen son seviyedeki ürünleridir. Sivrisinekleri öldürerek tepki vermenin bir anlamı veya faydası yoktur! Onları yetiştiren bataklığa dönmüş Milli olmayan Eğitim yapımızı, lanetli sapkınlıkların hamiliğini yapan yasalarımızı acilen ıslah etmek zorundayız.

Görüldüğü gibi hem sapkınlıklar teşvik edilerek yayılıyor, hem de namus gibi, din gibi değerlerimizin kökü derinden kazınıyor! Yani 1985’de CEDAW ile başlayan aile yıkım projesi, 2011’de imzalanan ve 10 Şubat 2012’de Bakanlar Kurulunca onaylanan İstanbul Sözleşmesi ile daha da gelişerek nesilleri yıkım projesine dönüşmüştür!

İstanbul Sözleşmesini imzalayanlar, savunanlar, halen korumaya devam edenler ve ülkemizin artık Milli Güvenlik meselesine dönmüş bu olaylara karşı sessiz ve etkisiz kalanlar büyük bir vebali yüklenmiştir. Dünyada hüsrân ve hezimet, ahirette ise kahır ve gazap ile cezalandırmayı gerektiren bu batıl sözleşmelerden ve yasalarımızdaki etkilerinden, eğitim sistemindeki zehirlerinden, acilen arınmamız gerekiyor!

Kurtuluş ve refah için bindiğimiz gemi batıyor! Boğaziçi Üniversitesi su alan yerlerinden sadece birisini ibretle gösteriyor! Yazılı ve görsel medyadan, internetten, kısaca fırsat buldukları her yerden değerlerimize ve nesillerimize saldırmaya devam ediyorlar!

Gün bugündür! Batıl sözleşmeleri çöpe atmanın, mevzuatımızı Milletimize yabancılaştıran maddelerden ayıklamanın zamanı çoktan gelip geçiyor! Daha ne bekliyoruz?

Ercan ÖZÇELİK

Eğitimci - Yazar

Türkiye Aile Meclisi Başkan Yardımcısı

Allah Kimseyi Gördüğünden Geri Koymasın!

3 Aralık Dünya Engelliler Günü! Farkındalık diyarına bir fidan daha ekmeliyim diye düşünerek, engelliler hakkında ne yazacağımı tasarlıyordum. Birden aklıma Anadolu irfanından süzülen *"Allah kimseyi gördüğünden geri koymasın!"* duası geldi.

Gerçekten de zengin bir insanın fakirliğe düşmesi, mutlu bir evliliği olan kişinin ayrılmak zorunda kalması gibi olaylar dramatik ve acı dolu tecrübelerdir. Bu hallerin çoğunda geri dönüşler ve toparlanmalar mümkündür. Ancak, sağlıklı bir hayat sürerken hastalık, kaza veya terör gibi olaylar nedeniyle engelli duruma düşen insanlar için, artık eskiye dönüş söz konusu olamaz. Her şey değişir ve zorlaşır. İnsanların sıradan iş ve eylemlerini yapabilmek engelliler için artık uzak bir hayale dönüşür.

Doğuştan engelli kardeşlerimiz, durumlarına uygun yaşamaya daha kolay ve güçlü şekilde adapte

olurlar. Yaş ilerledikçe, yeni engellilerin bu zorunlu değişime alışma süreleri uzar, psikolojik uyumları zorlaşır.

Doğum ve ölüm gibi kimlerin ne zaman engelli olacağı belirsizdir. Sağlıksız hayat, dikkatsiz davranışlar ve kötü alışkanlıklar ise kısa sürede engelli olmak için yapılan fiili dua yerine geçer! Bazen bu duaların kabul edileceği tutar ve engelli bir hayatla yüzleşiriz.

Ortalama ölçülere göre her sağlıklı insan bir engelli adaydır! Bu gerçeği bilmenin topluma iki önemli etkide bulunması beklenir:

1- Engelli olmak isteyerek yapılan bir tercih değildir. Engelli vatandaşlarımıza daha rahat ve sağlıklı şartlarda yaşamaları için ortam hazırlamak, onların toplum düzenine entegre olarak değer katmalarına fırsat vermek sosyal ve kamusal bir sorumluluktur.

2- Sağlıklı kişilerin engelli duruma dönüşmemeleri için gereken özen ve dikkati göstermesi, iş sağlığı, kişisel temizlik ve trafik kuralları gibi ortak değerlere uyması gerekir. İhmal, dikkatsizlik ve kural tanımazlığın bizleri ve başkalarını engelli yaşamaya ve hatta ölüme götürebileceğini unutmamalıyız.

Engelliler, acımayla karışık minnet ve lütuf kokan davranışlar beklemiyorlar! Böyle sığ yaklaşımları da asla hak etmiyorlar. Güya onların durumunu nazikçe ifade edebilmek için çabaladığımız, ama aslında üstlerini örtmek, gizlemek ve sanki yoklarmış gibi unutturmaya dönük tanımlama huyumuzdan vaz geçmeliyiz.

Her engelli aynı değildir! Engelli oluş nedenleri, etkilenme oranları ve ihtiyaçları farklıdır. Onları engelliler, özel gereksinimli bireyler, özel insanlar, melekler vb. acıma, sakınma, gizleme temelli tanımlara hapsedmek yerine; oldukları gibi kabul etmek, hayatımızın içinde imkanları ölçüsünde var olabilmelerini sağlamak, her an engellerini yüzlerine vurur gibi yapmacıklı tavırları bırakmak ve kapasitelerini geliştirmeye destek olmak zorundayız.

Engellileri korumak için yaptıklarımız; evlere hapsedmek, sadaka gibi küçük yardımlara bağımlı, tembelleşen ve hayattan kopan mutsuz kişilere dönüştürmeye neden olmamalıdır!

Engellilerin yanı sıra, engelli ailelerinin de sosyal ve ekonomik hayata engelli duruma düşmeleri söz konusudur. Engelli aileleri diledikleri gibi seyahat ve tatil gibi etkinliklere katılmaktan, diledikleri yer ve mekanlarda yaşamaktan mahrum kalırlar. Hayatlarının merkezinde engelli aile üyeleri vardır. Zamanla büyüyen ekonomik, psikolojik ve sosyal ağır bir sorumluluğun zorunlu sahipleri olurlar. Maddi ve manevi tükenmişlik sendromu değişmez niteliklerine dönüşür. Engelli ailelerine yapılan maddi destekler çok güzel ama yetmez. Daha da geliştirmemiz ve genel şartları düzelterek onlara da nefes aldirmamız gerekir.

Hepimiz birer engelli adayı isek, mevcut engellileri en iyi şekilde anlayıp onlara da uygun sürdürülebilir bir atmosfer sağlamak zorundayız. Yeni doğan ve sonradan engelli olan kişilerin en rahat edebileceği ve gelişerek topluma kendi değerlerini katabileceği fırsat ortamını hazırlamalıyız.

Genetik yapısı deforme edilmiş tarım ürünleri, hormonlu ve ilaçlı büyütülen hayvanların etleri, gıda ve içeceklerimize katılan binlerce kimyasal katkı görüntülü zehirler yüzünden, doğuştan engelli kişilerin sayısında büyük artışlar gözleniyor. Sağlıklı bir nesil için helal ve temiz, sağlıklı gıdalarla beslenmeye dönmemiz gerekir! Türkiye Helal Akreditasyon Kurumunun kulakları çınlasın! Birileri kış uykusundan ne zaman uyanacak?

Aslında engelli olmayan hemen hiç kimse yoktur! Sadece farkında değildir. Bedensel ve zihinsel engellilerin yanında duygu ve davranış engellilerimiz de az değildir! Sevme, hoş görme, merhamet etme, empati kurabilme, saygı duyma, güzel konuşabilme gibi engellere sahip olanların da rehabilitasyona girmesi gerekir! Bu tür engellerin aşılabileceği, başlamadan önlenilebileceği ve sürekli gelişimin sağlanabileceği en etkili, en güzel, en ucuz ve sağlıklı rehabilitasyon merkezi ise mutlu bir AİLE yuvasıdır!

Yüce Mevlam, engelli kardeşlerimizin bu imtihanlarının karşılığında ahiret hesaplarını kolaylaştır, sabır, sağlık ve selamet versin! Engelli olmayanlarımıza da sevgi, saygı, şuur, basiret ve merhametle yaşamayı nasip eylesin!

Amin...

Ne Zaman Kurtuluş Yoluna Girebiliriz?

□Devletimizin, fuhuş bataklıklarına ruhsat ve polis koruması vermeyip, buralardan topladığı vergilerle memurun maaşını, devletin giderlerini karşılamadığı zaman!

□Devletimizin, Anayasada gençleri kötü alışkanlıklardan koruma sözü verdiğini unutmayıp, **Milli Piyango** adıyla KUMARHANE işletmeciliğini bıraktığı zaman!

□Devletimizin, bütün kötülüklerin anası, şiddet ve cinayetlerin azmettiricisi olan alkolle mücadele için, sadece zam yapmakla yetinmediği, içkinin hayatımızdan uzaklaşmasını sağladığı zaman.

□Devletimizin, **Aile Bakanlığı** adı altında feminist ideoloji ve örgütlerin taşeronluğunu, yani aile ve erkek düşmanlığını resmen bıraktığı zaman!

□Bir türlü Milli olamayan Eğitim sistemini, **Fulbright** sözleşmesiyle getirilen ABD hegemonyasından ve ateist bakış açısından kurtarıp, Milletin değerlerine dost nesiller yetiştirdiğimiz, mason ve rotaryen tarikatlara resmi izinle ifsad yetkisi vermeyi bıraktığımız zaman!

□Adalet kelimesini sadece lafta bırakmadığımız, Allah'ın helal kıldıklarını yasak, haram kıldıklarını serbest ve hatta teşvik etmeyi terk ettiğimiz zaman!

□Siyasi ve bürokratik makamları; eş, dost, aile, akraba, mezhep, tarikat, hemşeri ve meslektaş gibi kayırmacıların işgalinden kurtardığımız zaman!

□Kriz ve darlık zamanlarında zor durumda kalan insanlarımıza en büyük müjde olarak, düşük FAİZLİ KREDİ illetini ilaç gibi göstermeyi terk ettiğimiz, ekonomiyi faiz çukurunda debelenmekten kurtardığımız zaman!

□Piyasalar daraldığında genelde aynı açgözlü şirketlere kaynak aktarıp, yüzüstü ödemedikleri vergileri affedip, SGK ya taktıkları borçları silmeyi, çalışanların maaşlarından ise her zaman aşırı yüksek ve peşin vergiler alarak süründürmeyi bıraktığımız zaman!

□Memlekete katabileceği yeni değeri kalmamış siyasi dinazorları, çeşitli yönetim kurullarına atayarak, ölene kadar milletin sırtından beslenmelerini engellediğimiz zaman!

□Başlangıcı iyi niyetli de olsa, sonradan yanlış veya fahiş hesapların yapıldığı anlaşılan, müteahhitlerine gelir garantili köprü ve yolların, daha fazla Millete işkence olmasını önleyecek tedbirler almaktan çekinmediğimiz zaman!

□**TÜVTÜRK** muayenesi gibi aleni, resmi ve zorunlu SOYGUNLARA dur diyebildiğimiz zaman!

□Kırmızı çizginin sadece kadınlar için değil, tüm insanlar için çekilmesi gerektiğini, şiddetin cinsi ve ideolojisinin olamayacağını anladığımız ve konuşmaya başladığımız zaman!

□Batıl ve sapkın zihniyetli Avrupa'dan devşirme kanun ve sözleşmelerle Müslüman Milletimizin huzur ve esenlik bulamayacağını, kendi kadim kültürümüzün ışığında mevzuat üretmemiz gerektiğini anladığımız zaman!

□Müslüman halkımızın gıdasını, ilacını, medikal ürünlerini, temizlik maddelerini ve bilim ürünlerini domuz ve domuz menşeli maddelerin işgalinden kurtardığımız, domuzun alternatifi helal ürünleri kullandığımız ve vitrin süsü olmaktan öteye gidemeyen **Türkiye Helal Akreditasyon Kurumunu** tam yetkili ve etkili çalıştırabildiğimiz zaman!

□Getirildiğinden beri cinayet ve şiddet olaylarını patlatan, yuvaları dağıtan batıl ve sapkın davranışları meşrulaştıran İslam ve Aile düşmanı CEDAW-İstanbul Sözleşmelerini çöpe atabildiğimiz zaman!

□Boşanmış çiftlerde çocukların bir intikam aracı olarak kullanılmasını önlediğimiz, çocuğun ebeveynleriyle yeterince yaşayabilme haklarını teslim edebildiğimiz zaman!

□Çalışanların haklarını teslim edebildiğimiz, geçmişte **EYT** (emeklilikte yaşa takılanlar) gibi haksızlığa maruz bırakılanların sorunlarını gidererek, ahlalarını ve beddualarını önlediğimiz zaman!

□Kovid gibi salgınlarda en ön safta görev yapan sağlık personelinin kötüleşen özlük haklarını düzeltmek yerine, kuru övgü ve alkışlarla idare etmelerini istemediğimiz zaman!

□Her fırsatta başkalarını eleştirmek yerine biraz da kendi içimize dönerek nefis muhasebesi yapabildiğimiz, etrafımızdaki garip ve muhtaçları gözetebildiğimiz, Allah'ın verdiği nimetlere az çok demeden koşulsuz şükretmeyi öğrenebildiğimiz zaman!

□Dünyada ölmeyecekmiş gibi çalışırken, ahiretin yurdunun da hak olduğunu unutmadan, temel ibadetlerimizi kesintisiz sürdürebildiğimiz zaman!

Her şeyi yazmak mümkün ve haddim içinde değildir. Her yazdığımı mükemmel uyguladığımı iddia etmekte öyle! Nefsimle birlikte, kendini Mü'min ve Mü'mine kabul eden kardeşlerimle paylaştım bu maddeleri.

Bir kısmı kişisel, bir kısmı toplumsal, bir kısmı da Devlet aygıtının görev ve sorumlulukları arasında yer alıyor. Kişiler toplumları, toplumlar da devletleri şekillendirir. Doğru yola girebilmek için talep etmek gerekir. Talep sadece dilde kalırsa faydasız ve etkisiz olur. Talebimizi gayretle çalışarak desteklersek fiili dua yerine geçer ve gerçekleşir.

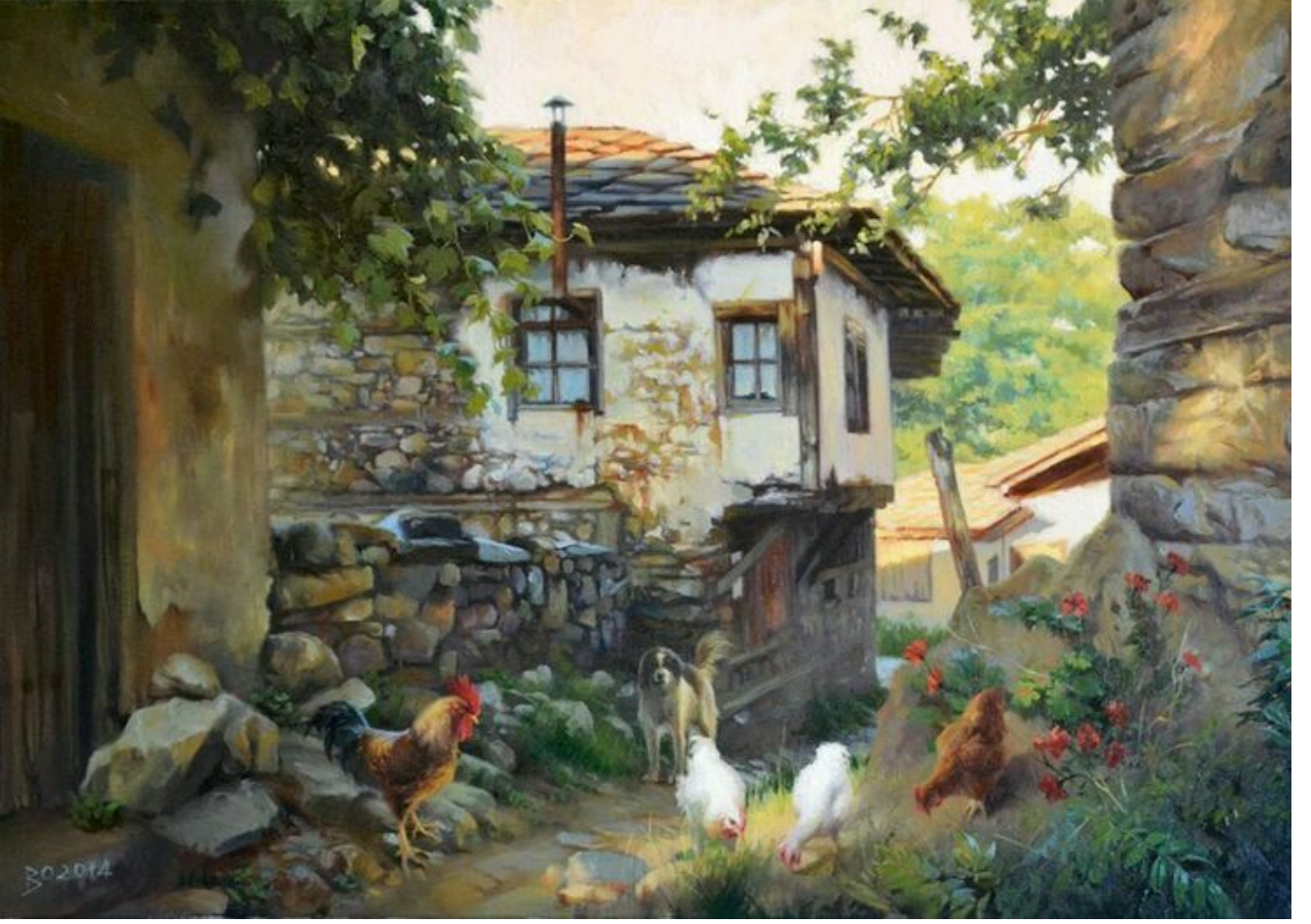
Allah'ın bir sünneti de dünyada kim olursa olsun çalışana karşılığını vermesidir. Bu yüzden, dinleri batıl olduğu halde kafirlerin bir kısmı teknik ve ekonomik açıdan Müslümanlardan üstün hale gelmiştir. Sorun İslam'da değil, Müslümanlardadır!

Yüce Allah bizlere artık daha şuurlu ve gayretli olmayı nasip eylesin. Kalplerimizi ve güçlerimizi Hak yolunda birleştirsin!

Amin...

Görsel kaynağı: <https://pxhere.com/774766/en/photo/>

Doğduğumuz Ev ve Aile Kaderimizin Temelidir!

Bu tespitimi kendi yaşantımdan kesitler paylaşarak sunacağım.

Küçükken hep anne ve babamın çok kuralcı, sürekli uyarı veren, biraz pasif insanlar olduğumu düşünürdüm.

Babamın bizleri karşısına alarak, evde ve sokakta nasıl davranmamız gerektiğini kendi bilinci ile aktarmaya çalışmasını, özellikle annemin hiç bitmeyen sabır ve istikrarla tembihlerde, telkinlerde bulunmasını ve kendilerine göre bizi terbiye etmeye çalışmalarını pek anlayamazdım. Biraz daha büyüyerek etrafımda gözlem yapabilir hale gelince, ailem ile başka ailelerin farkını anlamaya başlamıştım.

Özellikle bir komşumuzun ailecek yaşantıları dikkatimi çeker sürekli onlarla muhatap olduğumuz için mecburen seyredirdim. Bu aile ile kültür ve sosyo-ekonomik durum açısından çok farklı değildik. Fakat anne ve babalarımızın tutumları oldukça farklıydı.

Benim annem ve babam etrafına duyarlı olan, komşular rahatsız olur diye bizi gürültü yapmamamız için sürekli uyarı veren kimselerdi. Yaşlı bir teyze yolda kalmışsa ona su ve yiyecek ikram eden, komşularla selamı sabahı bilen, güler yüzlü insanlardı. Evimiz ise komşuların rahatça girip çıktığı, evleri kirlenir diye evde oynamasına izin verilmeyen komşu çocuklarının bile gelip rahatça oynadığı, kavganın ve gürültünün çok görülmediği sıcak bir yuva idi.

Fakat karşı komşumuz olan anne ve baba bu değerleri pek önemsemezdi. Evlerine genelde misafir kabul etmez ve sürekli kavgaları eksik olmazdı.

Çocukları da kendileri gibi geçimsiz, asabi, yalancı ve merhametsiz yapıda yetişmişti. Onlarla her oyun oynamamızda ya canımızı yakarlar ya da eşyalarımıza zarar verirlerdi.

Bir defasında, bizler henüz küçük yaşlardayken birisi bu aileden olan iki çocuk sokakta oyun oynarken

tartışmış ve birbirlerine vurmuşlardı. Bu ailenin babası olayı duyar duymaz eline aldığı bir sopayla diğer çocuğun evine baskın yaptı ve çocuğun babasının kafasını vurarak kanatmıştı. Bu saldırganlığını da çocuklarına “bizim kim olduğumuzu bilsinler” diye övünerek anlatmış ve bizler de tüm bunlara şaşkınlık içinde şahit olmuştuk.

Fakat bir başka gün kardeşim ile arkadaşı oyun oynarken kavga etmiş ve bağırma sesleri sokaktan gelince annem de hızla sokağa çıkmıştı. Ben de eyvah kavga büyüyecek diye korkarken; annemin onların yanına varınca başlarını okşadığını, güzelce oynamaları gerektiğini, anlaşılırsa evde yaptığı çörekten ikram edeceğini söylediğini duydum. Kardeşim ve komşu çocuğu hiçbir şey olmamış gibi ellerinde çörekle güzelce oynamaya devam ettiler!

Bu komşumuzun büyük kızı bize oturmaya gelmişti. Geldiğinde ablama yeni alınan terlik hoşuna gittiği için giymiş ve evine giderken de eteğinin altına saklayarak götürmüştü. Annem tüm bu olanları gördüğü halde, çocuktur annesi fark eder gönderir diye beklemişti. Şimdi söylersem koca kız utanır ayıp olur diye terliği geri istememişti. Fakat sonra ne ablamın terliği ne de bir özür geldi. Meğerse diğer çocuklarının da etraftan eşya çalarak getirdiklerinde, annelerinin onlara kızmadığını, hatta kendisinin de gelen eşyaları sevinerek kullandığını üzülerek öğrenmiştim.

Henüz 8-9 yaşlarındayken kardeşlerimle bahçede oyun oynuyordum. Çamurdan pastama mum ve süsleme için yan komşunun ağacından bir parça dal koparmıştım. Bunu gören rahmetli babamın bana ne kadar çok kızdığını halen hatırlıyorum. Bir daha her hangi bir ağaca zarar vermek mi? Başkasının bir şeyini izinsiz almak mı? Vallahi yolda para görsem almam ve almadım da!

Diyeceksiniz ki filmin sonu nasıl bitti? O aileye ne oldu? Ailenin özellikle oğulları büyünce mahalleli başta olmak üzere herkese zarar vermeye başladılar. Sonra iki oğlu da hapse girdi. Biri gasptan, diğeri de hırsızlıktan. Kızları da okumadılar. Vasat bir şekilde hayatlarına devam ediyorlar. Bildiğim kadarıyla halen ailelerinden gelecek maddi yardımlara muhtaçlar maalesef.

Peki ya bize ne oldu? Çok şükür anne ve babamın sevgileri ve fedakarlıkları sayesinde onca fakirliğe ve sorunlara rağmen; vatanına milletine hayırlı bir öğretmen, iki hemşire, iki terzi, bir makine operatörü olarak hayatımıza devam ediyoruz. Hepimiz güzel insanlarla hayatlarımızı birleştirdik, evlendik. Çocuklarımız oldu. Şimdilerde anne ve babamızın bizleri ne kadar güzel yetiştirdiklerini evlatlarımıza anlatarak, tıpkı onlar gibi örnek olmaya çalışıyoruz.

Yüce Allah bütün dostlarımıza hayırlı evlatlar ve komşular nasip eylesin. Sevgili Peygamberinin yoluna sadık olanlar arasına karıştırsın...

Fatma ÖZÇELİK

Sosyolog, Sosyal Hizmet Uzmanı, Karakter ve Değerler Eğitimi Uzmanı

Türkiye Aile Meclisi Yönetim Kurulu Üyesi

Görsel kaynağı: <https://i.pinimg.com/originals/e9/f3/e6/e9f3e64c2e261b6f430431cc0dccc0eb.jpg>

Paradigmamızı Değiştirmemiz Lazım!

Paradigma nedir?

Dünyayı ve olayları değerlendirirken referans aldığımız bakış açısı, düşünce yapısı veya algılama sistematiğidir.

Biz Türkiyeli Müslümanlar, maalesef günü geçmiş paradigmalardan esiri olmaya ve kısır döngüler içinde enerjimizi boşa serf etmeye başladık.

Yılın hemen her gününe denk gelen, geçmişteki bir olay veya yaşantı var. Geçmişe yönelik paradigmanın 2 klasik yansıması var:

1- Güzel sonuçlanan olayları abartarak kutluyor ve bugünkü ataletimizi gizleyen kurumsal veya kişisel övüntülerle avunuyoruz.

2- Kötü veya kötüleşen olayları bugün yaşanmış gibi hatırlayıp sebeplerini fazla irdilemeden faillerine sövüyoruz veya sövemesek de eleştirerek sanki bugünün cihadını yapıyormuş gibi yine kurumsal veya kişisel avuntular yaşıyoruz.

Tarihsel olayların günümüze yansıması övünme veya dövünmeyle sınırlı kalmamalıdır!

Bu kısır paradigmanın günümüze ve geleceğimize faydası yoktur! Çünkü bu bakış açısı dost ve düşman olarak sınıflanan gruplar arasındaki ayrılığı derinleştirmekten, yeni çatışma alanları oluşturmaktan ve gelişmelere ket vurmaktan başka bir işe yaramaz!

Bırakın 90 yıl önceki olayları, dün meydana gelen basit bir kazayı bile geri çevirme, olmamış gibi gösterme imkanımız yok!

Harcadığımız her saniye şimdi tarih oluyor! Öyleyse tarihle kavga etmek veya içi boş ve faydasız gururlanma seansları yaşamak yerine; yaşananlardan faydalanmayı, gelişmeyi öğrenmemiz lazım!

Bunun için de köklü bir zihinsel dönüşüm, yani paradigma değişikliği şart geliyor.

Mesela; Bugün 1 Kasım 2020, yakın tarihimize baktığımızda 1 Kasım 1928'de Harf Devrimi yapılmış. Arapça alfabesi kaldırılarak, yerine Latin alfabesi getirilmiş. Elbette çok önemli ve etkili bir olay. Milletın eğitim ve öğretim hayatından geçmişle ilişkilerine kadar, her şeyi etkilemiş, adeta kültürel bir resetleme etkisi doğurmuştur.

Harf Devriminin üzerinden tam 92 yıl geçmiş. Devrimi o gün yaşayanların şaşkınlığını sonradan gelen nesiller yaşamadı. Tam tersine, Arapça metinlerle ilk karşılaştığında şaşkınlık yaşadı ve Kur'an Kursları marifetiyle öğrenmeye çalıştı. Kur'anı Kerim'i rahatça okuyanlar dahi, harekesiz ve kendine has sistematığı olan Osmanlıca'yı hemen sökemezler. Bu durum da hep söylenen "torunun dedesinin mezar taşını okuyamadığı" sonucuna götürür.

Eskiden eleştiri imasının bile yapılamadığı devrim kanunları hakkında, daha rahat konuşabildiğimiz bu zamanlarda dahi, kuru kuruya kötölemekten başka ne yapıyoruz? Her yıldönümünde; harf devrimi milleti 1 gecede cahil bıraktı, şapka kanunu yüzünden insanlar asıldı gibi şeddeli hatırlatmaların, biz bugün yaşayanlara ve gelecek nesillere faydası nedir? Torunlarımız bizi nasıl anacaklar? -Doğru dürüst bir şey yapmadılar ama, haklarını yemeyelim geçmişini iyi eleştirdiler, ne zaman başları ağrısa tek parti uygulamalarına saydırdılar, o da olmadı mı başörtüsüne ne biçim zulüm vardı diyerek hamaset parçaladılar mı desinler?

Şunu artık anlamamız gerekir: Olan olmuştur, hayrı da şerri de birlikte yaratılmıştır. Hayrı ve şerri olanlar da karşılıklarını mutlaka mahşer günü göreceklerdir. Başkalarının hayır ve şerlerini ağızımızda sakız yapmak bize fayda sağlamaz!

Paradigmamızı değiştirerek hayırları çoğaltmaya, şerhlerin etkisini gidermeye ve yeni şerhlerin oluşmasını önlemeye dönük hazırlıklar yapmalıyız. Bu da ancak çalışmayla, samimi gayretle ve önyargısız diyalogla başlar. Ön yargısız olmak, temel değerlerimizi bir kenara bırakmak veya yok saymak değildir. Temel değerlerin ışığında, yeni açılımlar yapabilmenin yolunu aramaktır. 3 kuruluşluk dünyanın siyasi iktidarını elde etmek için, siyasi partilerin canhıraş çalışarak rakiplerinden taraftar kazanmaya çalıştığı bir ortamda, sonsuz ahiretimiz için nasıl bu kadar umarsız ve ayarsız davranabiliriz? Allah-u Teala, her bir kuluna son nefesine kadar hakka yönelme fırsatı ve imkanı vermişken, sırf siyasi görüşleri veya inançlarında nüans farklılıkları için, insanları nasıl tekfir edebilir veya iflah olmamakla itham edebiliriz? Bize bu hakkı kim verdi?

Günün konusu olduğu için, harf devriminden yola çıkalım. Bugün imkan olsa da tersine harf devrimi yapılırsa, yine aynı facia yaşanacaktır. Bırakın Osmanlıca'yı, doğru dürüst harekeli Arapça okuyabilenlerin dahi sayıca azınlıkta olduğu bir zamanda, bu yöntem makul görülemez. Sosyal ve kültürel gelişimler zaman içinde olgunlaşır. Tarihle kavga eden paradigma yerine, olan durumu kabul eden, akışa geçen ve gelişmeye odaklanan bir paradigmayı uygulamaya koymalıyız. Eğitim sistemini Amerikan Fulbright hegemonyası ve müstemleke eğitim komisyonundan kurtararak, Osmanlıca ile barışık ve en az İngilizce kadar değer verilen bir müfredata geçebiliriz. Fiilen uygulanamaz hale gelen ve hayatın gerisinde kalan kanunlarımızı güncelleyebilecek iletişim ve koordinasyon becerilerimizi geliştirebiliriz. Kanunda ne yazarsa yazsın, Q,W,X gibi harfler, bütün yazılı metinlerde ve resmi belgelerde kullanılmaktadır. Hayatla kavga edilmez, uyum sağlanır ve gelişme yolları aranır. Kul yapısı kanunlardan, sonsuza dek süren kapsam zenginliği de beklenemez. Geçmişle kesintisiz yapılan kavgalar ve eleştiriler, ilerlemenin önünde aşılmaz engeller doğuruyor! Babasına sövdüğünüz bir adamla anlaşabileceğinizi mi sanıyorsunuz?

Şapka kanunu bugün fiilen kadük olmuştur. Bütün memurlar giymek zorunda olduğu halde, kimse bu konuda yasal takibe uğramamaktadır. Kanunun hayattan kopan yönünü ele alıp düzeltme veya

iyileştirmeye odaklanmak yerine, her sene bozuk plak gibi şapka yüzünden idam edilen hocaları, Şalçı Bacıyı veya gemiyle top ateşine tutulan Rize'yi konuşmaktan bıkmadık mı? Bunların üzerinden kavgaları aramak yerine, hayattan kopan yasaları revize etmeye veya geliştirmeye çalışmamız daha iyi olmaz mı?

Kısacası;

Haddinden fazla şiddet, gayedeki hikmeti yok eder, demiş büyüklerimiz. Geçmiş unutulmasın diye yaptığımız kronik hatırlatma ve eleştirilerin üzerine sağlıklı bir çaba koyamadığımız için, sorunlarımız da kavgalarımız da devam ediyor. Paradigmamızı değiştirerek; bugüne ve hatta geleceğe odaklanmaya, iyilikleri arttırmaya, kötülük nedenlerini azaltmaya davet ediyorum.

Arz ederim...

Görsel kaynağı: <https://davidjakesdesigns.com/ideas/2018/8/21/mindset-lens-and-focus>